

BRIAN HERBERT
A KEVIN J. ANDERSON

PŘEDEHRA K

DVNĚ!

HARKONNENOVÉ

BARONET

Harkonnenové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Brian Herbert, Kevin J. Anderson

Harkonnenové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PŘEDEHRA K

DUNE

HARKONNENOVÉ

PŘEDEHRA K
DUNE
HARKONNENOVÉ

BRIAN HERBERT
A KEVIN J. ANDERSON

Copyright © Herbert Properties LLC 2025

Translation © Veronika Volhejnová 2001

Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York

ISBN tištěné verze 978-80-269-2664-1

ISBN e-knihy 978-80-269-675-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-676-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-665-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Našemu společnému příteli Edu Kramerovi,
bez kterého by se tento projekt nikdy neuskutečnil.
On byl tou jiskrou, která nás svedla dohromady.*

PODĚKOVÁNÍ

Jan Herbertové s uznáním za její neochvějné úsilí a neustálou tvůrčí podporu.

Penny Merrittové za pomoc při správě literárního odkazu jejího otce Franka Herberta.

Rebecce Moesta Andersonové za neúnavnou podporu a nadšení pro tento projekt, za její nápady, představivost a ostrý zrak, které celému projektu významně pomohly.

Robertu Gottliebovi a Mattu Bialerovi z William Morris Agency, Mary Alici Kierové a Anně Cottleové ze Cine/Lit Representation – nikdo z nich ani na okamžik nezakolísal ve své víře a oddanosti projektu, jehož potenciál rozeznali.

Irwynu Applebaumovi a Nitě Taublibové z Bantam Books za podporu a pozornost, kterou věnovali tak obrovskému dílu.

Patu LoBruttovi za nadšení a oddanost projektu od samého začátku, který nám pomáhal vydržet. Donutil nás uvažovat o možnostech a zápletkách, které z *Harkonnenů* učinily ještě silnější a složitější knihu.

Anne Lesley Groellové a Miku Shohlovi, kteří převzali redaktorské otěže a poskytli nám výborné rady a nápady, i když už bylo za pět minut dvanáct.

Naší britské redaktorce Carolyn Caugheyové za to, že nacházela věci, které unikly všem ostatním, a za její návrhy v detailech malých i podstatných.

Anne Gregoryové za redaktorskou práci na exportním vydání *Atreidů*, která proběhla příliš pozdě, než abychom ji mohli ještě zachytit v poděkováních k této knize.

Jako vždy i Catherine Sidorové z WorldFire, Inc., která neúnavně pracovala na přepisu desítek mikrokazet a naťukala stovky stran, aby stačila našemu šílenému pracovnímu tempu.

Její asistence ve všech fázích projektu nám pomohla zachovat si zdravý rozum, a podařilo se jí dokonce i oklamat jiné lidi natolik, že si mysleli, že máme ve věcech pořádek.

Diane E. Jonesová a Diane Davis Herdtová tvrdě pracovaly jako testovací čtenářky a pokusní králíci, poskytly nám upřímné reakce a navrhly další scény, které knihu vylepšily.

Herbert Limited Partnership, kam patří Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbertová, Robert Merritt, Kimberly Herbertová, Margaux Herbertová a Theresa Shackelfordová. Všichni nás nadšeně podporovali a svěřili nám pokračování nádherné vize Franka Herberta.

Beverly Herbertové za téměř čtyři desetiletí podpory a oddanosti jejímu manželů Franku Herbertovi.

A především děkujeme Franku Herbertovi, jehož genialita stvořila tak nádherný vesmír, který my všichni můžeme objevovat.

CALADAN

- SAVANY
- LESY
- RÝŽOVIŠTĚ PUNDI
- MOŘSKÉ ŘASY

LANKIVEIL

SEVERNÍ LEDOVÝ
PŘÍKROV

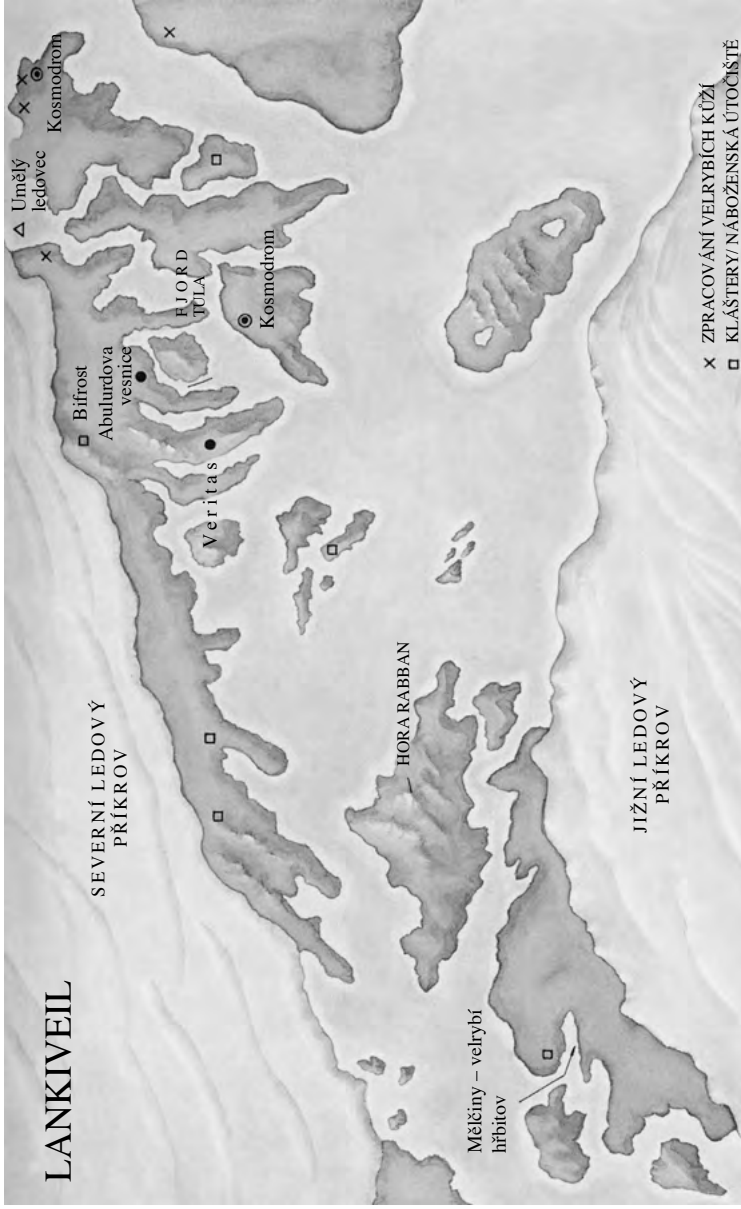
FJORD
TULA

HORA RABBAN

JIŽNÍ LEDOVÝ
PŘÍKROV

Měčiny – velrybí
hřbitov

× ZPRACOVÁNÍ VELRYBÍCH KŮŽÍ
□ KLÁŠTERY/NÁBOŽENSKÁ ÚTOČIŠTĚ

Objevy jsou nebezpečné, ale život také. Člověk, který není ochoten riskovat, je odsouzen k tomu nikdy se nic nenaučit, nerůst, nežít.

PLANETOLOG PARDOT KYNES,
ARRAKISKÁ ČÍTANKA, NAPSANÁ PRO SYNA LIETA

Když se od jihu s vytím přihnala písečná bouře, zajímala Pardota Kynese spíš meteorologická data než vlastní bezpečí. Jeho syn Liet – teprve dvanáctiletý, ale vychovaný tvrdým způsobem obvyklým v poušti – si nedůvěřivě prohlédl starou meteorologickou buňku, kterou našli v opuštěné botanické testovací stanici. Vůbec si nebyl tak jistý, že ta věc bude fungovat.

Pak Liet pohlédl přes moře dun k blížící se bouři. „Vítř démona pouště. *Hulasikali wala.*“

Skoro instinktivně si zkontroloval, jestli má správně utažené filtršaty.

„Koriolisova bouře,“ opravil ho Kynes vědeckým termínem namísto fremenského, který zvolil jeho syn. „Rychlost větru na otevřené rovině se zvyšuje i rotačním pohybem planety. V poryvech může dosáhnout rychlosti až sedm set kilometrů v hodině.“

Zatímco jeho otec vykládal, mladý muž se staral spíš o neprodyšné uzavření vejčité meteorologické buňky, kontroloval uzávěry průduchů, těžké vstupní dveře, uložené pohotovostní zásoby. Generátoru signálu a poplachového majáku si nevšímal; statická elektřina v bouři stejně jakékoli vysílání roztrhá na elektromagnetické cáry.

V zhýčkaných společnostech by byl Liet považován za pouhého chlapce, ale život mezi tvrdými fremeny mu dodal na ošlehané dospělosti, kterou by jinde neměli ani muži dvakrát tak staří. Zvládnout nebezpečné situace byl rozhodně schopen lépe než jeho otec.

Starší Kynes se podrbl v prošedivělém světlém vousu. „Pořádná bouře, jako je tahle, se může táhnout až přes čtyři stupně zeměpisné délky.“ Vpustil energii do analytických pří-

strojů buňky. „Zvedá částčky do výšky dvou tisíc metrů a rozptýlí je v atmosféře tak, že prach z nebe padá i poté, co je bouře dávno pryč.“

Liet se naposledy přesvědčil, že jsou dveře důkladně zamčené a že v bouři vydrží. „Fremeni tomu říkají *matár*, písč-ný déšť.“

„Jednou se staneš planetologem a budeš muset používat jazyk technika,“ pokáral Pardot Kynes svého syna profesorsky. „Pořád ještě občas posílám imperátorovi hlášení, i když ne tak často, jak bych měl. Ale stejně myslím, že je nechte.“ Poklepal na jeden z přístrojů. „Á, zdá se, že atmosférická fronta už je skoro u nás.“

Liet otevřel kryt na jednom z okének a uviděl blížící se stěnu bílého a béžového prachu a statické elektřiny. „Planetolog musí používat i oči, nejen vědecký jazyk. Stačí se podívat z okna, otče.“

Kynes se na syna usmál. „Je načase se zvednout.“ Zasedl k dlouho nečinnému ovládání a povedlo se mu uvést dvojité suspenzorový mechanismus do chodu. Buňka se vzepřela při-tažlivosti a nadzvedla se od země.

Čelo bouře se po nich vrhlo a Liet zavřel okenici. Doufal jen, že to prastaré meteorologické zařízení bude držet pohromadě. Věřil do jisté míry otcově intuici, ale ne jeho praktičnosti.

Vejčítá buňka se na suspenzorech hladce zvedla, ačkoli jí otřásaly první poryvy. „Tak a je to,“ zaliboval si Kynes. „Teď nám začne práce –“

Bouře je zasáhla jako úder kyjem a zvedla je vysoko do svého víru.

O několik dní dřív, při cestě do hluboké pouště, objevili Pardot Kynes a jeho syn známé stopy botanické testovací stanice, opuštěné už před tisícem let. Většinu podobných výzkumných zařízení fremeni vyplenili a vybrali odtud cenné předměty, ale tahle izolovaná stanice pod skálou zůstala bez povšimnutí, dokud na ni nenarazil Pardot Kynes.

On a Liet dokázali otevřít dveře pokryté písčnou skořápkou a nahlédli dovnitř jako přízraky do krypty. Museli čekat v pálicím slunci, až se nebezpečný, zatuchlý vzduch vymění. Pardot Kynes přecházel sem a tam v syčkém písku, zadržoval

dech a nakukoval do tmy; čekal, až budou moci vejít a stanici prozkoumat.

Botanické testovací stanice byly postaveny ve zlatém věku starého Impéria. Kynes věděl, že tahle pouštní planeta tehdy nebyla ničím zvláštní, neměla žádné významné přírodní zdroje, nebyl důvod ji kolonizovat. Když sem zensunnitští poutníci dorazili po mnoho generací trvajícím otroctví, doufali, že tu konečně najdou svět, kde by mohli být svobodní.

Ale to bylo před objevem melanže, drahocenné látky, která se nevyskytovala nikde jinde v celém vesmíru. A tím se všechno změnilo.

Kynes už o téhle planetě nemluvil vůbec jako o Arrakis, což bylo jméno zapsané v imperiálních záznamech, ale používal místo toho fremenské jméno Duna. Ačkoli byl v podstatě fremen, oficiálně zůstal služebníkem padišáha imperátora. Elrood IX. ho pověřil úkolem odhalit záhadu koření: odkud pochází, jak se tvoří, kde se dá najít. Třináct let žil Pardot Kynes mezi obyvateli pouště; oženil se s fremenkou a choval svého napůl fremenského syna, aby šel v jeho stopách, aby se stal příštím planetologem Duny.

Kynesovo nadšení pro tuto planetu nepolevovalo. Byl nadšen možností dozvědět se něco nového, i když to znamenalo, že se musí vrhnout doprostřed bouře.

Prastaré suspenzory buňky bzučely ve vytí Koriolisovy bouře jako hnízdo rozdrážděných vos. Meteorologické plavidlo nadskakovalo ve vířících proudech vzduchu jako ocelový balon. Prach hnaný větrem mu rozdíral plášť.

„Tohle mi připomíná červánkové bouře, které jsem viděl na Saluse Secundus,“ uvažoval nahlas Kynes. „Úžasná podívaná – ohromně barvitá a velice nebezpečná. Náraz větru se mohl přihnát z ničeho nic a rozdrtit tě. V takovém počasí by člověk nechtěl být venku.“

„V tomhle taky ne,“ podotkl Liet.

Jeden z postranních plátů se pod tlakem větru prohnul; trhlínou se s vysokým zaječením prodral vítr. Liet se vrhl k šterbině. Měl po ruce opravářskou soupravu a pěnový tmel, protože si byl jistý, že ta prastará buňka musí prasknout. „Jsem v rukou božích a rozdrtit nás to může kdykoliv.“

„Tohle by řekla tvoje matka,“ podotkl planetolog, aniž odtrhl oči od informací proudících z přístrojů do starého záznamníku. „Koukej, poryv větru *osm* set kilometrů v hodině!“ V jeho hlase se neozvala ani stopa strachu, jen vzrušení. „To je tedy bouře!“

Liet vzhlédl od pěny, kterou zalepil trhlinu a která mezitím ztvrdla jako kámen. Ječivý zvuk pronikajícího větru utichl a vystřídalo ho ztlumené burácení hurikánu. „Být venku, serve nám ten vítr maso z kostí.“

Kynes stiskl rty. „To je sice asi pravda, ale musíš se naučit vyjadřovat kvantitativně a objektivně. ‚Servat maso z kostí‘ není asi ten správný výraz, který by člověk použil ve zprávě pro imperátora.“

Řev větru, šramocení písku a burácení bouře se zesilovaly; pak se náhle i uvnitř buňky přehnala tlaková vlna a všechno ztichlo. Liet zamrkal a polkl, aby si uvolnil uši a krk. To náhlé ticho jako by mu bušilo zevnitř do lebky. Přes trup skřípajícího plavidla slyšel dosud Koriolisovy větry jako šeptající hlasy ze zlého snu.

„Jsme v oku.“ Pardot Kynes, zářící nadšením, vstal od svých přístrojů. „Síť uprostřed bouře, útočiště tam, kde by ho člověk nejméně čekal.“

Všude kolem nich to modře praskalo statickými výboji, jak se písek a prach o sebe třely a vytvářely elektromagnetická pole. „Já bych teď zrovna byl radši ve skutečném síti,“ přiznal Liet.

Meteorologická buňka se vznášela v oku bouře, v bezpečí a tichu po tvrdém útoku větrné stěny. Otec a syn, uzavření v malém plavidle, měli šanci si promluvit.

Ale mlčeli.

Za deset minut narazili na protější stěnu písečné bouře a vítr zhuštěný prachem je znovu vtáhl do svého šíleného tance. Liet se zapotácel, ale zachytil se; otec náraz ustál. Trup lodi se chvěl a rachotil.

Kynes se podíval na řízení, na podlahu a pak na syna. „Ne-vím moc přesně, co s tím. Suspensory...“ buňka sebou škubla a začala se propadat, jako by někdo přetrhl bezpečnostní lano, „...selhávají.“

Liet se držel stěny, jak byl náhle přízračně bez tíže, když se ochromená buňka řítila k zemi, zakryté prašnou mlhou. Ačkoli

to plavidlem hodně házelo, planetolog neustále bojoval s řízením.

Suspenzory zakašlaly a naskočily těsně před nárazem. Síla Holtzmanova generátoru pole je podepřela natolik, že zabránila nejhoršímu. Pak buňka dopadla do zvříteného písku a Koriolisova bouře nad nimi řvala jako továrna na koření zadupávající pod sebou myš klokanovitou. Z nebe se na ně snesla lavina prachu.

Pardot a Liet Kynesovi, potlučení, ale jinak celí, se posbírali ze země a pohlédli na sebe. Bouře se nad nimi přehnala a řítila se pryč, jako by se o poraženou buňku už nestarala.

Liet prostrkal ucpaným ventilem písečný průduch a načerpal do zatuchlého prostoru čerstvý vzduch. Když se mu podařilo s námahou otevřít těžké dveře, začal se dovnitř sypat proud písku, ale Liet pomocí pěnového tmelu pískovou stěnu zpevnil. Pak vytáhl z fremety lopatku a jí i holýma rukama začal prohrabávat cestu ven.

Pardot Kynes zcela důvěřoval synovi, že se dokáže postarat o záchranu, pracoval tedy v šeru na shrnutí a seřídění svých nových meteorologických poznatků do jediného staromódního datového záznamníku.

Liet vystrčil hlavu ven, zamrkal v jasném světle jako novorozenec vynořující se z matčina lůna a rozhlédl se po poušti zasažené bouří. Poušť byla znovuzrozená. Duny se rozběhly jako stádo; známé orientační body se změnily; stopy, stany, dokonce i malé vesnice, to všechno bouře smetla. Okolí vypadalo čisté a nové.

Celý zaprášený se vyškrábal na stabilnější písek, do místa, kde v malé prohlubni odpočívala zasypaná buňka. Když havarovali, vyryla buňka kráter do měkkého písku pouště a hned potom bouře přehodila navrch písečnou pokrývku.

S fremenským instinktem a vrozeným orientačním smyslem byl Liet schopen určit jejich přibližnou polohu, jen kousek od Jižního nepravého valu. Poznal skalní útvary, hřebeny, vrcholky a rokle. Kdyby je vítr strhl ještě o kilometr dál, byla by se buňka o hory roztříštila. Potupný konec pro velkého planetologa, k němuž fremeni vzhlíželi jako ke svému *ummovi*, prorokovi.

Liet zavola dolů do otvoru, který vedl k buňce: „Otče, myslím, že tamhle v těch skalách je síč. Když tam dojdeme, můžou nám fremeni pomoci vyhrabat buňku z písku.“

„Dobrý nápad,“ odpověděl zdola Kynesův zdušený hlas. „Jdi se tam podívat, ať to víme jistě. Já tady zůstanu a budu pracovat. Něco... něco mě napadlo.“

Mladík si povzdechl a vykročil pískem k výběžkům okrových skal. Jeho kroky postrádaly rytmus, aby nepřilákaly některého z velkých červů: krok, sun, pauza... sun, pauza, krok, krok... sun, krok, pauza, krok.

Lietovi kamarádi v síči Rudého valu, zvláště jeho pokrevní bratr Warrick, mu záviděli tu spoustu času, kterou trávil s planetologem. Umma Kynes přinesl pouštnímu národu vidinu ráje – uvěřili v jeho sen o opětovném vzkříšení Duny a následovali ho.

Bez vědomí harkonnenských vládců – které Arrakis zajímala jen jako naleziště koření a v lidech viděli jen zdroje, které je potřeba vyždímat – Kynes dohlížel na armády tajných, pilných dělníků, kteří seli trávu, aby ukotvila pohyblivé duny; stejní fremeni sázeli v chráněných roklích i kaktusové hájky a odolné křoviny, zavlažované větrolapy. V neprozkoumaných jižních polárních oblastech vysázeli palmové háje, které zakořenily a vzkvétaly. A úžasný ukázkový projekt v Sádrovcové pánvi už vydal i květiny, čerstvé ovoce a zakrslé stromy.

Ale ačkoli planetolog dokázal zorganizovat grandiózní plány pro celou planetu, v praktickém životě projevoval tak málo zdravého rozumu, že se Liet bál nechat ho dlouho o samotě.

Mladík šel podle skalního hřebene, až objevil nenápadné značky na kamenech, utajenou stezku, kterou by nenašel nikdo cizí, zprávy předávané umístěním kamenů odlišné barvy slibující jídlo a přístřeší podle obecně respektovaných pravidel al amjá, požehnání poutníkům.

Za pomoci silných fremenů ze sítě dokážou vyprostit meteorologickou buňku a odtáhnout ji někam do úkrytu, odkud ji buď bude možné vyzvednout, nebo ji přímo opravit; během hodiny dokážou fremeni odstranit všechny stopy a ponechat znovu poušť její zadumané osamělosti.

Když se ale Liet ohlédl na místo, kde havarovali, lekl se, protože zahlédl, jak se otlučené plavidlo hýbe a zvedá, už tře-

tina ho byla vidět nad pískem. Buňka se za bručivého hukotu vzpínala a namáhala jako tažné zvíře uvízlé v močálu Bely Tegeuse..., jenže pulzující suspenzory dokázaly těžké plavidlo zvednout vždycky jen o několik centimetrů.

Liet ztuhl, když si uvědomil, co jeho otec dělá. *Suspenzory! Venku na otevřené poušti!*

Utíkal, zakopával a klopýtal, za ním se valila lavina písku. „Otče, dost! Vypni je!“ Křičel tak, až ho rozbolelo v krku. S hrůzou se rozhlížel po zlatém oceánu dun, k pekelné jámě vzdálené prolákliny Cielago. Hledal onu výmluvnou vlnu, naznačující pohyb v hlubinách.

„Otče, pojď ven.“ Prudce se zarazil u otevřených dveří buňky, která se neustále kolébala tam a zpátky a vzpínala se proti písku. Suspenzorové pole hučelo. Liet se pevně zachytil za okraj dveří a vyhoupl se rázně dovnitř, až sebou jeho otec trhl leknutím.

Planetolog se na syna usmál. „Je to nějaký automatický systém – nevím, na jaké tlačítko jsem to narazil, ale je možné, že se ta buňka během asi tak hodiny vyhrabe sama.“ Vrátil se ke svým přístrojům. „Poskytlo mi to víc času na seřídění všech nových dat do jednoho zásobníku –“

Liet popadl otce za rameno a odtáhl ho od řízení. Uhodil dlaní do pohotovostního vypínače proudu a suspenzory ztichly. Zmatený Kynes se pokusil protestovat, ale syn ho už táhl k otevřeným dveřím. „Ven, honem! Utíkej ke skalám, jak nejrychleji můžeš.“

„Ale –“

Lietovi se rozčilením chvělo chřípí. „Suspenzory používají Holtzmanovo pole, stejně jako štíty. A víš, co se stane, když v poušti zapneš obranný štít?“

„Suspenzory už zase pracují?“ Kynes zamrkal a pak se mu v očích rozsvítilo pochopení. „Aha! A přijde červ.“

„Červ vždycky přijde. Tak utíkej!“

Starší Kynes vyklopýtal ze dveří a padl do písku. Znova se zvedl a v oslnivém slunci se zorientoval. Když uviděl skály, které mu ukazoval Liet, asi kilometr vzdálené, vyrazil k nim trhaným, nesouladným pohybem, kráčel, klouzal, zastavoval se, poskakoval vpřed ve složitém tanci. Mladý fremen vyskočil ze dveří a následoval ho. Oba mířili do bezpečí skal.

Za sebou uslyšeli syčivý zvuk. Liet se ohlédl přes rameno a pak postrčil otce přes hřeben duny. „Rychleji. Nevím, kolik času budeme mít.“ Přidali na tempu. Pardot zakopl, znova vstal.

Vlny v písku mířily přímo k napůl zasypané buňce. Přímo k nim. Duny se zvedaly, převalovaly a pak zase padaly, jak se pod nimi obří červ prohrabával k povrchu.

„Utíkej jako o život!“ Hnali se ke skalám, přelezli vrchol duny, sklouzli, běželi dál, nohy se jim bořily do měkkého písku. Lietovi se ulevilo, až když před sebou uviděl útočiště skal, vzdálené ani ne sto metrů.

Syčení sílilo, jak obrovský červ zrychloval. Půda pod jejich nohama se chvěla.

Kynes konečně doběhl k prvním balvanům, chytil se jich jako záchranného kruhu a lapal po dechu. Liet ho ale postrkoval dál, do svahu, aby si byli jistí, že se červ nevztýčí z písku a nepolkne je.

Vzápětí oba dopadli na skalní římsu, neschopni slova, a nosem sáli horký vzduch, aby popadli dech. Dívali se přitom, jak se kolem napůl zahrabané meteorologické buňky začíná tvořit vír. Jak se vazkost písku v těch místech postupně měnila, buňka se zakolébala a začala se propadat.

Uprostřed víru se vztyčila obří černá tlama. Pouštní obluda polkla plavidlo spolu s tunami písku, všechno to padalo do propasti jícnu lemované křišťálově bílými zuby. Pak se červ vrátil do vyschlých hlubin a Liet se díval, jak se vlna, teď už pomalejší, vrací tam, odkud přišla.

Pardot Kynes nevypadal nijak nadšeně, že o vlásek unikl smrti. Spíš se tvářil nešťastně. „Takových informací, a o všechno jsme přišli.“ Planetolog ztěžka povzdechl. „Mít je, tak jsem tyhle bouře lépe pochopil.“

Liet sáhl do přední kapsy filtršatů a vylovil záznamník, který vytáhl z přístrojového panelu buňky. „I když se starám o naše životy, stačím ještě myslet i na výzkum.“

Kynes se rozzářil otcovskou pýchou.

Pod palčivým pouštním sluncem vykročili do bezpečí síče.

Pomni, ó člověče, že tvoříš život. Můžeš život zničit. Leč hled', nemáš jinou možnost než zakusit život. A v tom je tvá největší síla i tvá největší slabost.

ORAŇSKO-KATOLICKÁ BIBLĚ,
KNIHA KIMLY SEPTIMY, 5.3

Na naftou nasáklé Giedi Primě odcházela pracovní četa z pole na konci typicky nekonečného dne. Dělníci, obalení špínou a potem, se vlekli z ohrazených polí pod klesajícím rudým sluncem zpátky domů.

V jejich středu Gurney Halleck, plavé vlasy spleené ve zpočený chuchvalec, rytmicky tleskal. Byl to jediný způsob, jak se to dalo vydržet, jeho cesta, jak se vzepřít útlaku harkonnenských pánů, kteří v té chvíli nebyli na doslech. Složil si pracovní píseň s nepřilíš jasným textem a snažil se přimět své spolence, aby se přidali, nebo aspoň aby s ním broukali refrén.

*Dřeme se celý den, vládne nám Harkonnen,
hodinu k hodině po pršce toužíme,
dřeme a dřeme a dřeme.*

Lidé se ale vlekli mlčky. Po jedenácti hodinách na kamenitých polích byli tak unavení, že si nadějného trubadúra skoro nevšimli. Gurney se nakonec s rezignovaným povzdechem své snahy vzdal, ačkoli trpký úsměv na tváři mu zůstal. „Jsme na tom mizerně, kamarádi, ale nemusíme kvůli tomu být ještě smutní.“

Před nimi ležela vesnice z prefabrikovaných domků. Jmenovala se Dmitri na počest předešlého patriarchy Harkonnenů, otce barona Vladimíra. Poté co se vlády nad rodem před několika desítkami let ujal baron, prozkoumal mapy Giedi Primy a přejmenoval některé její části podle svého vkusu. Některým celkem nezajímavým místům dodal melodramatického tónu: Ostrov žalů, Mělčina zkázy, Skála smrti.

A za několik generací se nepochybně najde někdo, kdo je zase přejmenuje jinak.

Takové věci ale Gurneyho Hallecka nezajímaly. I když valné vzdělání neměl, přesto věděl, že Impérium je obrovské, že

má miliony planet a miliardy lidí. Jenže bylo nepravděpodobné, že by se on sám někdy dostal byt' jen do Harka, přeplněné zakouřené metropole, která vydávala onu neustále přítomnou načervenalou záři na severním obzoru.

Gurney se rozhlédl po dělnících kolem sebe, po lidech, které vídal každý den. Oči sklopené, rázovali jako stroje ke svým sešlým domkům, tak zachmuřeně, že se musel zasmát nahlas. „Nacpěte si břicha polívkou a doufám, že večer už zpívat budete. Neříká snad O. K. bible: ‚Radujte se ve vlastním srdci, neboť slunce vychází a zapadá podle toho, jak sami na vesmír hledíte‘?“

Pár dělníků něco s nevelkým nadšením zamumlalo; bylo to lepší než nic. Aspoň se mu povedlo je trochu povzbudit. Při takhle tíživém životě stál každý náznak sebemenší změny za námahu.

Gurneymu bylo jednadvacet, ale kůži už měl vyschlou a zhrublou, protože od osmi let dřel na poli. Jeho modré oči ze zvyku vnímaly každý detail. Ačkoli vesnice Dmitri a bezútěšná pole mu mnoho příjemných pohledů neposkytovaly. Měl hranatou bradu, kulatý nos a ploché rysy; už teď vypadal jako starý farmář a nepochybně si vezme některou z těch utahaných, předčasně zestárých dívek z vesnice.

Gurney strávil den až po prsa v příkopě a rýčem z něj vyhazoval hromady kamenité půdy. Po tolika letech přerývání stejných polí už museli vesničané zarýt hloub, aby v zemi ještě vůbec našli nějaké živiny. Baron rozhodně nehodlal vyhodit ani jediný solár na hnojiva – rozhodně ne pro *tuhle chamrad'*.

Během těch staletí, kdy Harkonnenové této planetě vládli, naučili se vyždímat půdu do poslední kapky. Jejich právem – ne, jejich *povinností* – bylo vytěžit tuhle planetu a pak přestěhovat vesnice do nových krajů, k novým možnostem. Jednoho dne, až z Giedi Primy nezbude nic než neplodná slupka, bude vládce rodu Harkonnenů nepochybně žádat o jiné léno, o novou odměnu za služby padišáhu imperátorovi. Koneckonců, v Impériu bylo na výběr mnoho planet.

Ale galaktická politika Gurneyho nezajímala. Jeho cíle se omezovaly na to užít si nadcházející večer, trochu se pobavit a uvolnit ve společenském domě. Zítra ho čeká další den dřiny.

Na těchto polích se dařilo jen vláknitým, škrobovitým královým hlízám; ačkoli většina se jich vyvážela jako žrádlo pro zvířata, byly tyhle hlízy bez chuti dostatečně výživné, aby lidé vydrželi pracovat. Gurney je jedl denně, stejně jako všichni ostatní. *Špatná půda vede ke špatné chuti.*

Jeho rodiče a spolupracovníci byli samá průpovídka, z nichž mnohé pocházely z Oraňsko-katolické bible; Gurney je všechny uměl nazpaměť a občas k některým napsal melodii. Hudba byla jediná cenná věc, kterou směl mít, a on se o ni rád dělil s ostatními.

Dělníci se rozešli do svých stejných obydlí, defektních prefabrikovaných domků, které Harkonnenové koupili se slevou a tady vyložili. Gurney pohlédl před sebe, k tomu z nich, kde žil s rodiči a mladší sestrou Bheth.

Jejich dům byl o něco veselejší než ostatní. Ve starých zrezavělých hrncích bylo trochu hlíny a v ní rostly barevné květiny: kaštanové, modré a žluté macešky, trs sedmikrásek, dokonce i vznešeně vyhlížející kaly. Většina domků měla malé zahrádky, kde si lidé pěstovali rostliny, byliny, zeleninu – i když jakékoli plodiny, které vypadaly příliš lákavě, mohly klidně zabavit a sníst harkonnenské hlídky.

Den byl teplý a vzduch zamlžený, ale okna jeho domu byla otevřená. Gurney slyšel sestřin sladký hlas, jak si propěvuje. V duchu viděl její dlouhé světlé vlasy; pro sebe jim říkal „lněné“ – bylo to slovo z některé z dávných terránských básní, které se naučil zpaměti –, ačkoli skutečný len nikdy neviděl. Bheth bylo teprve sedmnáct, měla jemné rysy a milou povahu, dosud neotupělou nikdy nekončící dřinou.

Gurney si u kohoutku na dvoře opláchl celodenní vrstvu špíny z tváře, rukou a paží. Podržel hlavu pod studenou vodou, namočil si zčuchané světlé vlasy a pak je kolíkovitými prsty prohrábl do jakéhos takéhos pořádku. Zatřásl hlavou a vešel, políbil Bheth na tvář a zmáčel ji přitom studenou vodou. Vyjekla a uskočila a pak se znovu vrátila k vaření.

Otec už padl na židli. Jejich matka se skláněla nad mohutnými dřevěnými bednami vedle zadních dveří a připravovala králové hlízy na trh; když si všimla, že je Gurney doma, osušila si ruce a šla Bheth pomoci nosit na stůl. Když všichni stáli u stolu, matka odříkala několik veršů z ohmatané O. K. bible

hluboce uctivým hlasem (jejím cílem bylo celou tu obří knihu dětem přečíst dřív, než zemře) a pak zasedli k jídlu. Gurney si povídal se sestrou, zatímco polykali polévku z vláknité zeleniny, okořeněnou jen solí a několika snítkami sušených bylinek. Rodiče u jídla mluvili málo a většinou jednoslabičně.

Když dojedl, odnesl talíř a lžici k výlevce, omyl je a nechal okapat na příštítí den. Vlhkýma rukama plácl otce po ramenou: „Půjdeš se mnou do hospody? Dneska je večer přátelství.“

Starší muž zavrtěl hlavou. „Půjdu radši spát. Z těch tvých písni jsem občas moc unavený.“

Gurney pokrčil rameny. „Tak si běž odpočinout.“ V malém pokojíčku otevřel rozvrzanou skříň a vytáhl z ní svůj nejcennější majetek: starou balisetu, původně devítistrunný nástroj, ačkoli Gurney se naučil vystačit si jen se sedmi, protože dvě struny se přetrhly a on neměl náhradu.

Našel ji jako odhozený nástroj, poškozený a nepoužitelný, ale šest měsíců na ní trpělivě pracoval. Brousil, lakoval, vyřezával díly... a baliseta pak vydávala tu nejsladší hudbu, jakou kdy slyšel, i když ne v úplném tonálním rozsahu. Gurney strávil po nocích řadu hodin tím, že drnkal na struny a otáčel vyvažovacím kolečkem. Naučil se hrát melodii, které někde slyšel, nebo skládal nové.

Když na vesnici padla tma, usedla matka na židli. Položila si do klína drahocennou bibli, uklidněná spíš její vahou než jejími slovy. „Nezdrž se dlouho,“ řekla suchým, prázdným hlasem.

„Nezdržím.“ Gurneyho napadlo, jestli by si vůbec všimla, kdyby zůstal někde přes noc. „Budu potřebovat sílu na ty ztřežší příkopy.“ Pozvedl svalnatou paži v předstíraném nadšení pro úkol, který, jak všichni věděli, nikdy neskončí. Udusanými ulicemi došel k hospodě.

Po epidemii smrtící horečky před několika lety čtyři z továrních domků zůstaly prázdné. Vesničané je sestěhovali dohromady, vybourali spojovací zdi a vytvořili si velký společenský dům. I když to nebylo výslovně proti četným harkonnenským zákazům, místní strážci pořádku se na takový projev iniciativy dost mračili. Hospoda ale zůstala.

Gurney se přidal ke skupince mužů, kteří se už v hospodě shromáždili na večer přátelství. Někteří přišli i s manželkami.

Jeden muž tu ležel s hlavou na stole, víc vyčerpaný než opilý, nádobu s řidčounkým pivem jen zpola vypitou. Gurney se k němu připlížil, zvedl balisetu a drnkl tak, že se okamžitě probral.

„Mám jednu novou, přátelé. Není to zrovna chorál, jaký si pamatují vaše matky, ale já vás ji naučím.“ Usmál se. „Pak se mnou budete zpívat všichni, a nejspíš úplně zkazíte melodii.“ Nikdo z nich nebyl žádný zvláštní zpěvák, ale písňe byly zába-va a trochu jim rozjasňovaly život.

Energicky připojil sardonická slova k známé melodii:

Ó Giedi Primo!

*Tvé černi neporovnatelné,
od obsidiánových plání přes ropná moře,
po nejtemnější noc v imperátorově zraku.*

*Jen přijď te všichni, zdaleka i zblízka,
pohleď te, co skrýváme v srdcích a myslích,
podělte se o naše poklady,
pozvedněte sekeru či meč.
A bude ještě lépe nežli dřív.*

Ó Giedi Primo!

*Tvé černi neporovnatelné,
od obsidiánových plání přes ropná moře,
po nejtemnější noc v imperátorově zraku.*

Když Gurney dozpíval, měl na své nevýrazné, hranaté tváři úsměv a uklonil se jako při potlesku, ačkoli se žádný neozval. Jeden z mužů chraplavě zavolal: „Dej si pozor, Gurney Hallecku. Kdyby Harkonnenové jenom zaslechli tvůj sladký hlásek, tak by tě určitě sebrali a odvezli do Harka, abys mohl zpívat baronovi osobně.“

Gurney si pohrdlivě odfrkl. „Baron nerozumí hudbě, zvlášť ne tak krásným písňím, jako jsou ty moje.“ To vyvolalo smích. Gurney vzal džbánek nakyslého piva a vypil ho naráz.

V té chvíli se rozlétly dveře a vběhla Bheth, lněné vlasy rozpuštěné, tvář zardělou. „Hlídka jde! Viděli jsme suspenzová světla. Mají s sebou vězeňský vůz a asi deset stráží.“

Všichni sebou trhli. Dva z přítomných se rozběhli ke dveřím, ale ostatní zůstali jako přimrazení a už teď se tvářili poraženě a přistiženě.

Gurney zabrnkal na svou balisetu chlácholivý akord. „Klid, přátelé. Děláme snad něco ilegálního? Viníci znají a projeví svůj zločin.“ My si jen užíváme přátelství. Za to nás Harkonnenové zatknout nemohou. Vlastně tím dokazujeme, jak moc jsme spokojeni se svými životními podmínkami a jak rádi pracujeme pro barona a jeho poskoky. Ne, přátelé?“

Zachmuřené mručení byl jediný projev souhlasu, který se mu podařilo z nich dostat. Gurney odložil balisetu a šel se podívat z okna společenského domu právě ve chvíli, kdy vězeňský vůz zastavil na návsi. Ve stínu za plasklenými okny bylo vidět několik postav, důkaz, že harkonnenští zase zatýkali – jak to vypadalo, výhradně ženy. Gurney sice chlácholivě poplácal sestru po ruce a navenek si kvůli ostatním zachovával dobrou náladu, ale věděl, že vojákům stačí malá záminka, aby zatkli někoho dalšího.

Vesnici ozářily jasné reflektory. Temné ozbrojené postavy se rozběhly ulicemi, bušily na dveře domů. Pak někdo vykopl dveře do společenského domu.

Dovnitř vrazilo šest mužů. Gurney poznal kapitána Kryubihoho z baronovy gardy, člověka, který velel celým harkonnenským bezpečnostním jednotkám. „Nikdo se ani nehne. Inspekce,“ rozkázal Kryubi. Nad rtem se mu ježil náznak knírku. Tvář měl úzkou a tváře se zdály propadlé, jako by příliš často zatínal zuby.

Gurney zůstal u okna. „Neprovádíme tady nic špatného, kapitáne. Dodržujeme harkonnenská pravidla. Děláme svou práci.“

Kryubi si ho prohlédl od hlavy k patě. „A kdo tě zvolil vůdcem téhle vsi?“

Gurney nestačil přemýšlet dost rychle, jinak by si byl ten sarkasmus asi odpustil. „A kdo vám dal rozkaz otravovat nevinné vesničany? Kvůli vám zítra nebudeme schopní plnit svoje povinnosti.“

Jeho společníci z hospody se nad tou drzostí zděsili. Bheth sevřela Gurneyho ruku a snažila se bratra umlčet. Harkonnenští gardisté výhrůžně pozvedli zbraně.

Gurney ukázal bradou na věžeňský vůz venku. „Co ti lidé udělali? Jaké zločiny spáchali, že jste je zatkli?“

„Žádné zločiny nejsou zapotřebí,“ řekl Kryubi; pravdy se zřejmě nebál. Gurney udělal krok vpřed, ale tři strážci mu sevrěli paže a srazili ho k zemi. Věděl, že baron často verbuje své gardisty v zemědělských vesnicích. Čerství hrdlořezové, zachránění před nudným životem, dostali nové uniformy, zbraně, ubytování a ženy a často začali pohrdat svým předchozím původem a chovali se krutěji než profesionálové z jiných planet. Gurney doufal, že mezi nimi pozná člověka z některé okolní vesnice, aby mu mohl plivnout do tváře. Hlavou uhodil do země, ale okamžitě zase vyskočil.

Bheth přiskočila k bratrovi. „Už je neprovokuj!“

To bylo to nejhorší, co mohla udělat. Kryubi na ni ukázal. „No dobře, tuhle seberte taky.“

Bheth zbledla, když ji dva strážci popadli za hubené ruce. Rvala se s nimi, jak ji táhli k otevřeným dveřím. Gurney odstrčil balisetu a vrhl se vpřed, ale zbylý strážný vytáhl zbraň a její pažbou tvrdě uhodil mladíka přes čelo a ústa.

Gurney se zapotácel, pak se znovu vrhl vpřed, mávaje mohutnými pěstmi. „Nechte ji být!“ Srazil jednoho strážného a druhého odtrhl od své sestry. Zaječela, když se všichni tři vrhli na Gurneyho, začali ho mlátit pažbami zbraní tak brutálně, že praskala žebra; z nosu mu už tekla krev předtím.

„Pomozte mi!“ křičel Gurney na zírající vesničany. „Je nás víc než těch hajzlů.“

Nikdo mu nepřišel na pomoc.

Rval se a mlátil kolem sebe, ale zhroutil se v dešti kopajících bot a bušících zbraní. S námahou zvedl hlavu a uviděl Kryubiho, jak sleduje své lidi, vlekoucí Bheth ke dveřím. Gurney se pokoušel zbavit mohutného muže, který ho držel při zemi.

Mezi rukama v rukavicích a nohama ve vysokých botách viděl vesničany, kteří seděli na židlích jako přimrazení, jako ovce. Dívali se na něj s vyděšeným výrazem, ale zůstávali bez pohnutí jako kameny v hradební zdi. „Pomozte mi, sakra!“

Jeden strážný ho udeřil na solar plexus, takže ho zbavil nejen hlasu, ale téměř i dechu. Před očima se mu roztančily černé skvrnky. Konečně ho stráže nechaly být.

Zvedl se na loket právě včas, aby uviděl Bhetinu zoufalou tvář, když ji harkonnenští vojáci vlekli ven do noci.

Vzteklý a bezmocný se s vypětím všech sil vztyčil a snažil se zůstat při vědomí. Venku na návsi slyšel startovat vězeňský vůz. Oknem hospody viděl, jak odjíždí do jiné vesnice, pro další zajatce.

Gurney zamrkal oteklýma očima na ostatní. Cizí lidé. Zakašlal, vyplivl krev, pak si ji otřel ze rtů, konečně, když dokázal aspoň zasípat, řekl: „Vy hajzlové, vy jste tady jenom seděli. Nehnuli jste ani prstem.“ Oprášil se a přejel po vesničanech zlým pohledem. „Jak můžete dovolit, aby nám tohle dělali? Odvezli mou sestru!“

Ale oni nebyli o nic lepší než ovce, nikdy nebyli lepší. Neměl od nich ani nic jiného čekat.

Pohrdavě vyplivl krvavou slinu, pak se dopotácel ke dveřím a vyšel ven.

Tajemství jsou důležitou součástí moci. Skutečně schopný vůdce je šíří proto, aby udržel lidi na uzdě.

KORUNNÍ PRINC RAFAEL CORRINO,
ROZPRAVY O VLÁDĚ V GALAKTICKÉM IMPÉRIU,
DVANÁCTÉ VYDÁNÍ

Muž s lasiččí tváří stál jako špehující vrána v druhém patře rezidence v Arrakénu. Hleděl dolů do prostorného atria. „Víš jistě, že vědí o našem malém soaré, hmmm-a?“ Rty měl rozpraskané od suchého vzduchu; byly takové už roky. „Všechna pozvání osobně doručena? Všechno obyvatelstvo upozorněno?“

Hrabě Hasimir Fenring se naklonil ke štíhlému muži s poněkud povolenou bradou, veliteli své gardy Geraldů Willowbrookovi, který stál vedle něj. Muž v šarlatové a zlaté uniformě kývl a zamžoural proti prudkému světlu, které sem pronikalo prizmatickými, štítem opatřenými okny. „Bude to velká oslava vašeho zdejšího výročí, pane. Žebráci se už shlukují u hlavní brány.“

„Hmmm-a, dobře, velmi dobře. Moje paní bude potěšená.“

O patro níž nesl kuchař do kuchyně stříbrný podnos s kávovým servisem. Do výšky stoupaly vůně jídla, exotických polévek a omáček, připravených pro večerní extravagantní oslavy, vůně pečeného masa zvířat, která na Arrakis nikdy nežila.

Fenring se přidržoval vyřezávaného dřevěného zábradlí. Strop s gotickým obloukem se zvedal až dvě patra nad nimi, jeho trámy byly z elakkového dřeva, mezi nimi bylo plasklenými vikýři vidět nebe. I když byl Fenring svalnatý, nebyl nijak vysoký, a v tomto obrovitém domě si připadal ještě menší. Strop si objednal osobně a další podobný dal instalovat v jídelně. Také nové východní křídlo bylo jeho nápad, včetně elegantních pokojů pro hosty a soukromých bazénů.

Za deset let, co působil jako imperiální pozorovatel na pouštní planetě, kolem něj neutichl stavební ruch. Chtěl po sobě zanechat aspoň nějakou stopu, když už musel odejít od Shaddamova dvora na Kaitanu.

Ze skleníku, který se stavěl poblíž soukromých pokojů, kde bydlel s paní Margot, slyšel hukot náradí a popěvky dělníků. Vyřezávali vchody ve tvaru obřích klíčových dírek, zasazovali do výklenků suché fontány, zdobili stěny barevnými geometrickými mozaikami. Pro štěstí měla jedna z veřejí těžkých ozdobných dveří tvar ruky Fátimy, milované dcery dávného proka ze staré Terry.

Fenring chtěl právě propustit Willowbrooka, když se celé horní patro otřáslo dunivou ranou. Oba muži se rozběhli obloukovou chodbou kolem knihoven. Z pokojů a suspenzorových šachet vystrkovalo hlavy zvědavé služebnictvo.

Oválné dveře do skleníku byly otevřené. V hluku slyšeli, jak jeden z dělníků volá po lékaři. Plně naložené suspenzorové lešení se zhroutilo; Fenring si v duchu přísahal, že toho, kdo to způsobil, osobně potrestá, jen co vyšetřování prokáže, kdo to byl. Fenring se protlačil do místnosti a vzhlédl. Otevřenými kovovými trámy střechy uviděl citronově žluté nebe. Jen několik oken s filtrovacími skly bylo už osazeno; ostatní teď ležela roztříštěná mezi troskami lešení. Znechuceně podotkl: „V horší chvíli to přijít nemohlo, hmmm-a? Chtěl jsem sem večer vzít naše hosty.“

„Ano, je to skutečně směla, pane hrabě.“ Willowbrook sledoval, jak sluhové začínají odhrabávat trosky, aby se dostali ke zraněným.

Domácí lékaři a ošetřovatelé v khaki uniformách spěchali kolem něj k místu neštěstí. Jeden přiklekl ke zkrvavenému muži, kterého právě vytáhli z trosek, a dva další pomáhali zvednout těžkou plaskleněnou desku z ostatních obětí. Předáka rozdrtilo lešení. *Pitomec*, pomyslel si Fenring. *Ale měl štěstí ve srovnání s tím, co bych mu za tohle udělal já.*

Fenring se podíval na náramkové chrono. Hosté tu budou za dvě hodiny. Pokynul Willowbrookovi. „Uzavřete to tady. Nechci, aby se při večírku odtud něco ozývalo. To by bylo velmi nevhodné, hmmm? Paní Margot a já jsme večerní oslavu naplánovali velmi pečlivě, až do posledního detailu.“

Willowbrook se zamračil, ale rozmyslel si něco namítat. „Zařídím to, pane. Do hodiny.“

Fenring zuřil. Ve skutečnosti mu nešlo o exotické rostliny a původně k téhle nákladné přestavbě dal souhlas jen kvůli své benegesseritské manželce paní Margot. I když ona chtěla jen skromnou uzavřenou místnost se stálým klimatem, kde by se daly pěstovat rostliny, Fenring – jako vždy ctižádostivý – její plán rozšířil v něco mnohem impozantnějšího. Rozhodl se, že tu shromáždí vzácnou flóru z celého Impéria.

Pokud ten skleník bude vůbec někdy hotový.

Ovládl se a přivítal Margot v klenuté hale právě ve chvíli, kdy se vrátila z labyrintu uliček městského súku. Štíhlá blondýnka se šedozelenýma očima, s dokonalou postavou a krásnou tváří byla o dobrou hlavu vyšší než on. Měla na sobě abu střiženou tak, aby vynikla její postava, i když nyní byla zaprášená z ulice.

„Měli ekazské tuříny, miláčku?“ Hrabě hladově zíral na dvě těžké krabice zabalené v tlustém hnědém melanžovém papíru, které nesli sluhové. Když Margot odpoledne slyšela, že maxitrajlerem přiletěl obchodník, spěchala osobně do Arrakénu, aby nakoupila vzácnou zeleninu. Pokusil se nakouknout pod obal, ale ona mu hravým plesknutím ruku odstrčila.

„Tady je všechno hotové, miláčku?“

„Hmmm, všechno běží hladce,“ kývl. „Bohužel se ale večer nebudeme moci podívat do skleníku. Pro naše hosty je tam trochu moc velký nepořádek.“

Hosté se začali scházet při západu slunce. Hraběnka Margot Fenringová je vítala v atriu rezidence, které bylo ve spodní, dřevem obložené části vyzdobeno portréty padíšáhů imperátorů od legendárního generála Fajkána Corrina, který bojoval ve Služebnickém džihádu, přes osvětleného vládce korunního prince Rafaela Corrina až po „Lovce“ Fondila III. a jeho syna Elrooda IX. Uprostřed atria stála zlatá socha současného imperátora Shaddama IV. v kompletní sardaukarské uniformě s pozvednutým obřadním mečem. Bylo to jedno z oněch mnoha nákladných děl, která si imperátor objednal v prvním desetiletí své vlády. Po rezidenci a v jejím okolí byly četné další příklady takových prací, darů od dávného přítele jejího manžela. Ačkoli v době, kdy Shaddam nastupoval na trůn, se oba muži poškorpili, postupně se zase sblížili.

Dvojítymi dveřmi, dobře utěsněnými proti prachu, proudily elegantně oblečené dámy doprovázené muži v havraním postdžihádovém smokingu či ve více či méně barvitě vojenské uniformě. Margot měla na sobě dlouhé roucho z hedvábného taftu se smaragdovými pajetkami na živůtku.

Jak uniformovaný dveřník ohlašoval hosty, Margot je postupně vítala. Pak pokračovali do Velké síně, odkud slyšela smích, hovor a cinkání sklenek. Baviči z cechu žonglérů předváděli triky a zpívali vtipné písně na oslavu deseti let Fenringova působení na Arrakis.

Její manžel pyšně scházel po schodišti dolů z druhého patra. Hrabě Fenring měl na sobě tmavomodrý retrosmoking s karmínovou královskou šerpou přes prsa, který mu na míru ušili na Bifkaru. Sklonila se, aby ji její drobný manžel mohl políbit na ústa. „Teď jdi dovnitř, miláčku, a přivítej hosty, než tam baron ovládne veškerou konverzaci.“

Fenring se lehkým krokem vyhnul zamračené, ale zřejmě neodbytné vévodkyni z jedné z corrinských subplanet; vévodkyně přejela nad svou sklenicí s vínem dálkově ovládaným čičačem jedu, než se napila, a schovala pak přístroj nenápadně do kapsičky večerní róby.

Margot sledovala svého manžela, jak si jde ke krbu promluvit s baronem Harkonnenem, současným držitelem siridarského pololína na Arrakis a jeho výnosného monopolu na koření. Světlo plápolajícího ohně posílené ještě hranoly krbu dodávalo baronovým nateklým rysům přízračného vzhledu. Vůbec nevypadal dobře.

Margot viděla, jak se v posledních deseti letech baronovo zdraví dramaticky zhoršuje; trpěl záhadnou svalovou a neurologickou nemocí, kvůli které přibíral na váze. Od svých benegesseritských sester znala důvod jeho fyzických nepříjemností – přivodila mu je Ctihodná matka Gaius Helena Mohiamová, když ji znásilnil. Baron sám se ovšem příčinu svých nesnází nedozvěděl nikdy.

Pak se v Margotině zorném poli objevila sama Mohiamová, další dnešní pečlivě vybraný host. Šedovlasá Ctihodná matka měla na sobě formální abu s diamantovým límcem. Usmála se upjatě na pozdrav. Jemnými pohyby prstů se jí ptala: „Jaké máš zprávy pro Matku představenou? Dodej podrobnosti. Musím podat hlášení.“

Margotiny prsty odpověděly: „Pokrok v otázce missionarie protectivy. Jen pověsti, nic potvrzeného. Zmizelé Sestry dosud neobjevy. Dlouhá doba. Možná všechny mrtvé.“

Mohiamovou tím nepotěšila. Ona sama kdysi pracovala v missionarii protectivě, cenné součásti Bene Gesseritu, která zasévala nakažlivé pověry na vzdálených planetách. Mohiamová tady za mlada strávila několik desetiletí v roli městské ženy, šířila informace a posilovala předsudky, které by mohly prospět Sesterstvu. Mohiamová sama nikdy nedokázala proniknout do uzavřené fremenské společnosti, ale během těch stovek let mnoho jiných Sester odešlo hluboko do pouště, mezi fremeny – a zmizelo.

Margot, která byla na Arrakis jako choť hraběte, byla požádána, aby potvrdila výsledky nenápadné práce missionarie. Dosud slyšela nepotvrzené zprávy o Ctihodných matkách, které se přidaly k fremenům a spojily se s nimi, stejně jako pověsti o náboženských rituálech podobných benegesseritským, které se prý vykonávají mezi kmeny. Jeden izolovaný sč prý má svou svatou ženu; zaprášení poutníci údajně v městském kavárenském stanu vyprávěli o mesiášské legendě zjevně inspiro-

vané panoplií propheticus. Ale žádná z těchto informací nepocházela přímo od fremenů samých. Pouštní lid, stejně jako jejich planeta, se zdál neproniknutelný.

Možná že fremeni zabili benegesserit'anky rovnou a vzali si vodu z jejich těl.

„Ty ostatní pohltil písek,“ kmitaly se Margotiny prsty.

„I tak je najdi.“ Mohiamová kývla, aby naznačila konec tohoto němého rozhovoru, a odplula přes místnost k postranním dveřím.

„Rondo Tuek,“ oznámil dveřník, „obchodník s vodou.“

Margot se obrátila a uviděla šlachovitého muže se širokou tváří, který k ní mířil přes halu podivným kolébavým krokem. Po obou stranách hlavy měl chomáče rezavošedých vlasů, na temeni pár prořídých pramínků, a daleko od sebe posazené šedé oči. Vztáhla k němu ruku. „Á, náš proslulý pašerák.“

Tuekovy ploché tváře potemněly, pak se mu v hranaté tváři objevil široký úsměv. Zahrozil na ni prstem jako učitel na studentku. „Jsem dodavatel vody, který tvrdě pracuje, aby dobyl vlhkost ze špinavých polárních čepiček.“

„Jsem si jistá, že bez neúnavné píle vaší rodiny by se Impérium zhroutilo.“

„Má paní je příliš laskavá.“ Tuek se uklonil a vešel do Velké síně.

Před rezidencí se shromáždili žebráci, kteří doufali v nějaký vzácný projev dobročinnosti hraběte Fenringa. Další diváci se přišli podívat na žebráky a toužebně obhlížet zdobnou fasádu rezidence. Prodavači vody v tradičních pestrobarevných hábitech cinkali zvonečky a vyvolávali své přízračné „sú-sú-súk!“. Strážé – vypůjčené z harkonnenských jednotek, pro dnešní večer ale povinně oblečené do imperiálních uniforem – stály u dveří, zaháněly nežádoucí a uvolňovaly cestu pro zvané. Byl to cirkus.

Když přišel i poslední z očekávaných hostů, Margot pohlédla na starožitné chrono na zdi, ozdobené mechanickými figurkami a jemnými zvonečky. Už měli skoro půl hodiny zpoždění. Spěchala k manželovi a něco mu zašeptala do ucha. Fenring poslal vzkaz žonglérům, kteří ztichli – a to byl signál známý všem hostům.

„Prosím o vaši laskavou pozornost, hmmm?“ řekl hlasitě hrabě. Objevili se okázale oblečení dveřníci, aby doprovodili hosty. „Přejdeme do jídelny.“ Podle tradice hrabě a hraběnka Fenringovi celý průvod uzavírali.

Po stranách širokých dveří do jídelny stály nádržky s vodou na umývání rukou, vyložené pozlacenými dlaždicemi a složitými mozaikami s erby rodu Corrinů a Harkonnenů, jak si to žádala politická nezbytnost. Erb předchozích vládců Arrakis, rodu Richesů, byl pracně odstraněn a nahrazen modrým gryfem Harkonnenů. Hosté se zastavili u nádržek, namočili si ruce do vody a trochu jí vyšpláchli na podlahu. Pak si otřeli ruce a ručník odhodili do rostoucí loužičky.

Tenhle zvyk navrhl baron Harkonnen, aby dal najevo, že guvernér planety se nebojí nedostatku vody. Fenringovi se to docela líbilo, takže se tento obyčej stal obecně používaným – ovšem s malou dobročinnou změnou: paní Margot v něm viděla způsob, jak pomoci žebrákům, i když především symbolicky. S neochotným souhlasem svého manžela dala vyhlásit, že na konci každého banketu se žebráci smějí shromáždit před sídlem a vzít si všechnu vodu, kterou dokážou ze špinavých ručníků vyždímat.

Margot s vlhkýma rukama vstoupila do dlouhého sálu spolu s manželem. Stěny zdobily staré gobelíny. Volně se vznášející luminy putovaly po místnosti, všechny ve stejné výšce, všechny nastavené na stejný žlutý tón. Nad leštěným dřevěným stolem visel lustr z třpytivého modrozeleného hagalského křišťálu, v jehož horní části byl dovedně ukryt citlivý čičač jedu.

Malá armáda lokajů přidržovala hostům židle a každému z nich rozložila do klína ubrousek. Někdo zakopl a srazil křišťálovou vázu, která se roztránila na podlaze. Služebníci spěchali zamést střepy a vázu nahradit jinou. Všichni ostatní předstírali, že si ničeho nevšimli.

Margot, která seděla v čele dlouhého stolu, vlídně pokývla planetologu Pardotu Kynesovi a jeho dvanáctiletému synovi, kteří seděli na svých místech, každý z jedné strany vedle ní. Překvapilo ji, když vzácně vídaný muž z pouště přijal její pozvání, a doufala, že se dozví, kolik z těch pověstí o něm je pravda. Podle jejích zkušeností byly takovéto oficiální večeře

vyhlášené nezávazným klábosením a neupřímností, ačkoli pozornosti zkušené benegesseritské pozorovatelky některé věci prostě ujít nemohou. Sledovala toho štíhlého muže pečlivě; všimla si záplaty na límci jeho šedého kabátce a pevné linie vousaté brady.

O dvě místa dál vklouzla na židli Ctihodná matka Mohiamová. Hasimir Fenring zaujal místo v čele stolu, baron Harkonnen po jeho pravici. Margot věděla, jak se Mohiamová s baronem nesnášejí, a posadila je co nejdál od sebe.

Fenring luskl prsty a z postranních vchodů se vyrojili sluhové s tácy exotických pochoutek. Začali obcházet stůl, vysvětlovali, co přinášejí, a nakládali na talíře malé porce na ochutnání.

„Díky, že jste nás pozvala, paní hraběnko,“ pohlédl na Margot Kynesův syn. Planetolog mladíka představil jako Weichih; to jméno znamenalo „milovaný“. Viděla, že je podobný otci, ale zatímco starší Kynes vypadal trochu jako by stále snil, tenhle Weichih v sobě měl tvrdost dětství prožitého na Arrakis.

Usmála se na něj. „Jeden z našich kuchařů je městský fremen, který pro tenhle banket připravil síčovou specialitu, melanžové koláčky s medem a sezamem.“

„Tak fremenská kuchyně teď povýšila na imperiální lahůdku?“ ptal se Pardot Kynes s ironickým úsměvem. Vypadal, jako kdyby na jídlo nikdy nemyslel jinak než jako na zdroj energie a jako by oficiální večeře považoval za nepříjemné vyrušení od práce.

„Kuchyně je záležitost chuti.“ Volila slova diplomaticky. V očích jí hrály jiskřičky.

„Předpokládám, že to má znamenat ne,“ řekl.

Vysoké servírky z jiné planety postupovaly od hosta k hostu se štíhlými láhvemi plnými modrého, melanží obohaceného vína. K ohromení místních hostů se pak objevily misky s celými rybami a mušle z Buzellu. I ti nejbohatší z obyvatel Arrakis se k mořským živočichům dostali jen velmi vzácně.

„Á,“ pochvaloval si Fenring na druhém konci stolu, když jeden ze služebníků zvedl poklop z misky, „tyhle ekazské tuřiny si vychutnám, hmmm. Díky, Margot, miláčku.“ Sluha mu zeleninu polil tmavou omáčkou.

„Pro naše vážené hosty není žádný výdaj přílišný,“ odpověděla Margot.

„Když dovolíte, řeknu vám, proč je tahle zelenina tak drahá,“ zabručel diplomat z Ekazu a zjednal si tím všeobecnou pozornost. Bindikk Narvi byl malý muž s hlubokým, dunivým hlasem. „Sabotáž těchto plodin drasticky snížila naše dodávky do celého Impéria. Nazvali jsme tuhle novou pohromu grum-manský mor.“

Zamračil se přes stůl na velvyslance Grummanu, mohutného muže s vrásčitou tmavou pletí, který už od začátku večera hodně pil. „Objevili jsme také biologickou sabotáž v mlžných lesích na kontinentu Elakka.“ Celé Impérium si cenilo soch z ekazské mlhodřeviny, které se formovaly silou lidské myšlenky.

Zástupce Grummanu Lupino Ord i přes svou mohutnou postavu hovořil kvíhavě. „Ekazané už zase předstírají neúrodu, aby vyhnali ceny do výše. To je starý trik už od doby, co vaše zlodějské předky s ostudou vypověděli ze staré Terry.“

„Nic takového se rozhodně –“

„Pánové, prosím,“ zarazil je Fenring. Grummanci byli vždycky velice vznětliví a při sebemenší, třeba jen imaginární urážce propadali záchvatům pomstychtivého šílenství. Fenringovi to všechno připadalo dost nudné. Pohlédl na svou ženu. „Neudělali jsme chybu v rozesazení, miláčku, hmmm?“

„Nebo možná v seznamu hostů,“ rýpla si.

Kolem stolu se ozval zdvořilý, rozpačitý smích. Hádající se muži zmlkli, ačkoli se na sebe mračili dál.

„To rád vidím, že náš skvělý planetolog přivedl s sebou svého milého syna,“ podotkl baron Harkonnen úlisně. „Skutečně hezký mladík. Máte tu výsadu, že jste tady nejmladším hostem.“

„Je pro mě čest, že tu můžu být,“ odpověděl mladík, „v takové vážené společnosti.“

„Slyšel jsem, že se připravujete, abyste jednou mohl nahradit svého otce,“ pokračoval baron. Margot v jeho basu rozeznala dobře ukrytý sarkasmus. „Nevím, co bychom si počali bez planetologa.“ Pravda byla taková, že Kynese málokdy viděli ve městě a že skoro nikdy nepodával požadovaná hlášení imperátorovi – i když Shaddam si toho ani nevšiml, a i kdyby,

bylo by mu to jedno. Margot na svém manželovi vyzvéděla, že imperátor se zabývá jinými – dosud však neodhalenými – záležitostmi.

Upřené oči mladého muže se rozjasnily. Pozvedl karafu s vodou. „Smím navrhnout přípitek na zdraví našeho hostitele a hostitelky?“ Pardot Kynes zamrkal nad synovou smělostí, jako by se divil, že tato elegantní zdvořilost nenapadla nejdřív jeho.

„Vynikající návrh,“ souhlasil procítěně baron. Margot si všimla, že se mu jednotlivé hlásky trochu slévají; baron už vypil příliš mnoho melanžového vína.

Dvanáctiletý chlapec pronesl pevným hlasem, než se napil: „Kéž to bohatství, které nám zde přdestíráte, i se vším jídlem a přemírou vody, je jen slabým odleskem bohatství, které chováte ve svých srdcích.“

Shromáždění hosté se k přípitku připojili a Margot si všimla záblesku chtivosti v jejich očích. Planetolog sebou chvíli vrtěl a nakonec vyslovil to, co mu leželo na srdci, když cinkání sklenek utichlo. „Pane hrabě, slyšel jsem, že tady budujete velmi dokonalý skleník pro rostliny z vlhkých planet. Velice rád bych ho viděl.“ Margot náhle pochopila, proč Kynes přijal pozvání, proč přišel z pouště. Ve svém prostém, ale jakž takž vhodném kabátci a volných kalhotách, zakrytých pískově hnědým pláštěm, vypadal spíš jako špinavý fremen než jako služebník Impéria.

„Tak vy jste se dozvěděl o našem malém skleníku, hmmm-a? Fenring, zjevně nesvůj, stiskl rty. „Měl jsem v úmyslu ho dnes večer ukázat svým hostům, ale jistá... zdržení mi to znemožnila. Snad někdy příště.“

„A když si budete vlastní skleník, nechlubíte se tak věcmi, které lidé na Arrakis mít nemohou?“ zeptal se mladý Weichih.

„Zatím,“ dodal Pardot Kynes skoro neslyšně.

Margot to ale zaslechla. Zajímavé. Uvědomila si, že by byla chyba podceňovat tohohle planetologa nebo i jeho syna. „Myslím, že to je chvályhodný cíl shromáždit rostliny z celého Impéria,“ podotkla trpělivě. „Vidím v tom doklad toho, jaké bohatství může Impérium nabídnout, ne jako připomínku toho, co lidem chybí.“

Pardot Kynes tichým, ale pevným hlasem mladíka napomenul. „Nepřišli jsme sem, abychom svoje názory vnucovali jiným.“

„Ale naopak, buďte, prosím, tak hodní a vysvětlíte svoje názory,“ naléhala Margot a snažila se přitom nevšímat si urážlivých pohledů, které na sebe stále ještě vrhali velvyslanec Ekazu s velvyslancem Grummanu. „My se neurazíme, ujišťuji vás.“

„Ano,“ řekl dovozce zbraní z Kartága, který seděl asi v polovině stolu. Prsty měl tak obalené prsteny s drahokamy, že skoro nemohl zvednout ruce. „Vysvětlíte nám, jak uvažují fremeni. Všichni to chceme vědět!“

Kynes pomalu pokývl. „Žiji mezi nimi mnoho let. Abyste vůbec mohli fremeny pochopit, musíte si uvědomit, že jejich založení určuje jediná myšlenka, myšlenka přežití. Nic nevyplývají. Všechno se schraňuje a znovu používá.“

„Až do poslední kapky vody,“ kývl Fenring. „Dokonce i vody z mrtvých těl, hmmm?“

Kynes pohlédl na svého syna, pak znovu na Margot. „A váš soukromý skleník si vyžádá hodně té drahocenné vody.“

„Ano, ale jako zdejší imperiální pozorovatel si s přírodními zdroji můžu dělat, co chci,“ namítl Fenring. „Považuji skleník své manželky za investici, která se vyplátí.“

„O vašem právu nemám nejmenších pochyb,“ odpověděl Kynes tónem pevným jako Štítový val. „A já jsem planetologem imperátora Shaddama, jako jsem byl dřív planetologem Elrooda IX. Oba jsme vázáni svými povinnostmi, pane hrabě. Ode mne žádná kázání o ekologii neuslyšíte. Jen jsem odpovídal vaší paní na otázku.“

„Tak nám tedy, planetologu, řekněte o Arrakis něco, co ještě nevíme,“ vyzval ho baron a pohlédl na něj přes celou délku stolu. „Už jste tady rozhodně dost dlouho. Umírá tady víc mých mužů než na kterékoli jiné harkonnenské državě. Gilda dokonce ani nedokáže dopravit na oběžnou dráhu do statek funkčních meteorologických družic, aby provedly spolehlivé průzkumy a vydávaly předpovědi. Je to skutečně zoufalé.“

„Ale díky koření také velice výnosné,“ připomněla Margot. „Obzvláště pro vás, milý barone.“

„Tahle planeta se vzpírá pochopení,“ odpověděl Kynes. „A zjistit, co se tady děje, na to bude potřeba víc než jen jeden krátký lidský život. Jedno ale vím – musíme se naučit žít s pouští, ne proti ní.“

„Nenávidí nás fremeni?“ zeptala se vévodkyně Caula, imperátorova sestřenice. Měla na vidličce sousto brzlíku v brandy, které se zastavilo na půl cesty k ústům.

„Jsou uzavření, nedůvěřiví ke každému, kdo není fremen. Ale jsou to čestní, přímí lidé s vlastním kodexem cti, který nikdo u tohoto stolu – mě nevyjímaje – plně nechápe.“

Margot elegantně pozvedla obočí a položila další otázku, přičemž pečlivě sledovala jeho reakci. „A je pravda to, co jsme slyšeli, že jste se stal jedním z nich?“

„Zůstávám stále služebníkem Impéria, má paní, ačkoli od fremenů se lze mnohému naučit.“

Okolo bylo všude slyšet tichý i hlasitější hovor. Sluhové donesli první dezert.

„Náš imperátor pořád ještě nemá dědice,“ podotkl Lupino Ord, velvyslanec Grummanu. Mohutný muž už teď spíš zpěvavě kvičel. Celý večer pil. „Jenom dvě dcery, Irulán a Chalice. Ne že by ženy nebyly cenné.“ Uhlově černýma očima se poťouchle rozhlédl kolem a zachytil několik nesouhlasných pohledů dam sedících u tabule. „Ale bez mužského dědice se bude muset rod Corrinů vzdát vlády a přenechat ji jinému velkorodu.“

„Jestli bude žít tak dlouho jako Elrood, tak má ještě skoro sto let čas,“ připomněla Margot. „Možná jste ještě neslyšel, že paní Anirul zase čeká dítě?“

„Kvůli povinnostem mi občas nějaká ta zpráva unikne,“ připustil Ord. Pozvedl vinnou sklenku. „Doufejme, že to další bude kluk.“

„Správně, správně,“ zvolalo několik lidí kolem stolu.

Ale ekazský diplomat Bindikk Narvi udělal rukou neslušné gesto. Margot slyšela o dlouhodobém nepřátelství mezi arcivévodou Armandem Ekazem a vikomtem Moritanim z Grummanu, ale neuvědomila si, jak vážné podoby už nabylo. Přála si, aby byla neposadila oba soupeře tak blízko k sobě.

Ord popadl láhev s dlouhým hrdlem a nalil si dřív, než to za něj stačil udělat služebník. „Pane hrabě, máte tu hodně

uměleckých děl, na kterých je náš imperátor – malby, sochy, plakety s jeho podobou... Nevkládá Shaddam příliš peněz do takových samolibých věcí? Rozmnožily se v celém Impériu.“

„A někdo jim pořád uráží hlavy a kácí je,“ zašklebil se obchodník se zbraněmi z Kartága pohrdlivě.

Když si Margot vybírala z podnosu sladký melanžový koláček, pořád ještě přemýšlela o planetologovi a jeho synovi. Ostatní hosté možná neslyšeli ony další zvěsti, totiž že tyto velkorysé dary obsahují špionážní zařízení, která monitorují dění po celém Impériu. Třeba jako ta plaketa za Ordem.

„Shaddam si přeje zapsat se jako vládce do obecného povědomí, hmmm-a?“ komentoval to Fenring. „Znám ho mnoho let. Chce se distancovat od politiky svého otce, který vládl tak nekonečně dlouho.“

„Možná, ale zanedbává výcvik skutečných sardaukarských vojsk, zatímco počet jeho generálů... jak se jim říká?“

„Bursegové.“

„Ano, zatímco počet jeho bursegů stoupá, i s obrovskými příjmy a jinými výhodami. Morálka sardaukarů musí klesat, když musejí vystačit se stále nižšími a nižšími částkami.“

Margot si všimla, že její manžel je nebezpečně tichý. Z očí měl jen tenké štěrbinky a těmi probodával pošetilého opilce.

Jedna z žen grummanskému vyslanci cosi pošeptala. Ten přejel prstem po hraně své skleničky. „Ano, omlouvám se za to, že na něco tak zřejmého upozorňuji člověka, který zná našeho imperátora tak dobře.“

„Vy jste idiot, Orde,“ zahřímal Narvi, jako by jen čekal na příležitost, kdy tu urážku vyslovit.

„A vy jste nejen hlupák, ale taky mrtvola.“ Grummanský velvyslanec vstal, až se židle překotila. Pohyboval se příliš rychle, příliš přesně. Byla snad jeho opilost jen předstíraná, byla to pouze výmluva, jak toho člověka vyprovokovat?

Lupino Ord vytáhl z kapsy nablýskanou pistoli na řezací kotouče a s několika hlučnými ranami vypálil na svého protivníka. Naplánoval si to tak, vyprovokoval svého rivala? Řezací kotouče rozervaly Narvimu hrud' a tvář a zabily ho mnohem dřív, než jedy na jejich ostřích mohly vůbec zabrat.

Hosté vykřikli a rozprchli se všemi směry. Sluhové popadli potácejícího se vyslance a vyrvali mu zbraň. Margot seděla jako přimrazená, spíš ohromená než zděšená. Co mi uniklo? Jak hluboká je tahle nenávist mezi Ekazem a rodem Moritaniů?

„Zavřete ho do některého podzemního tunelu,“ rozkazoval Fenring. „Neustále ať je u něj hlídka!“

„Ale já mám diplomatickou imunitu!“ protestoval Ord už docela ječivě. „Neodvážíte se mě zavřít.“

„Nikdy se nespolehejte na to, že se něco neodvážím.“ Hrabě se rozhlédl po vyděšených tvářích. „Mohl bych třeba dovolit ostatním svým hostům, aby vás potrestali, čímž by využili své vlastní... imunity, hmmm?“ Fenring mávl rukou a vztekajícího se muže sluhové odvedli, aby ho zavřeli až do doby, než bude zajištěn návrat na Grumman v bezpečném doprovodu.

Přispěchali lékaři, stejní, jaké viděl odpoledne při tom neštěstí ve skleníku. Pro zmrzačeného velvyslance už zjevně nemohli udělat nic.

Dneska je tady nějak moc mrtvol, pomyslel si Fenring. A na nikoho z nich jsem ani nesáhl...

„Hmmm-a,“ řekl své ženě, stojící vedle něj. „Obávám se, že z tohotohle bude... incident. Arcivévoda Ekaz prostě protestovat musí, a těžko říct, jak na to zareaguje vikomt Moritani.“

Zavolal sluhy, aby Narviho tělo odnesli z haly. Mnoho hostů se rozběhlo do jiných místností. „Zavoláme hosty zpátky?“ Stiskl ženě ruku. „Strašně nerad vidím, že večer končí takhle. Možná bychom mohli zavolat žongléry a nechat si vyprávět zábavné historky.“

Došel k nim baron Harkonnen, opírající se o svou hůl s červí hlavou.

„To je vaše pole působnosti, pane hrabě, ne moje. Zprávu imperátorovi...“

„Já se o to postarám,“ odsekl Fenring podrážděně. „Cestuji stejně na Kaitan za jinou záležitostí a dodám Shaddamovi všechny potřebné detaily. A příslušné omluvy.“

V dobách staré Terry existovali odborníci na jedy, zvráceně chytří lidé, kteří prodávali látky známé jako „dědic-ké prášky“.

ÚRYVEK Z FÓLISKU,
KRÁLOVSKÁ KNIHOVNA NA KAITANU

Beely Rigondo, vrchní komoří dvora, vkročil do dveří rozzářený pýchou. „Vaše Veličenstvo, máte dceru. Vaše paní právě porodila krásnou zdravou holčičku.“

Shaddam IV. se ale neradoval, naopak v duchu zaklel a poslal komořího pryč. *To je už třetí! K čemu je mi další dcera?*

Byl v mizerné náladě; takovou měl snad naposledy, když se snažil odstranit svého senilního otce z trůnu Zlatého lva. Rázným krokem vkročil do své soukromé pracovny, do níž se procházelo pod nápisem: „Zákon je nejvyšší věda.“ To byl zase nějaký nesmyslný citát z díla korunního prince Rafaela Corrina, člověka, který se nikdy neobtěžoval nasadit si imperiální korunu. Pečlivě za sebou zavřel dveře a pak padl do měkkého suspenzorového křesla s vysokým opěradlem, které měl u psacího stolu.

Shaddam byl středně vysoký, ne tlustý, ale ne příliš svalnatý, s orlím nosem. Dlouhé nehty měl pečlivě upravené, napomádované rezavé vlasy sčesané dozadu. Měl na sobě šedou uniformu v sardaukarském stylu s epoletami a stříbrnými a zlatými ozdobami, ale všechny tyhle vojenské parádičky ho už neuklidňovaly tak jako kdysi.

Kromě narození další dcery ho tížilo i mnoho jiného. Nedávno, při galakonzertu na jednom z těch stadionů ve tvaru obrácené pyramidy, jimiž tak proslul Harmonthep, někdo vypustil obří nafouknuté vyobrazení Shaddama IV. Byla to drzá, sprostě urážlivá karikatura, na které vypadal jako tatrman. Nafukovací panák se vznášel nad hlavami smějících se davů, dokud ho harmonthepské dračí gardy nerozstřílely na hořící cáry – a *tahle* symbolika musela být jasná každému hlupákovi. I přes nejprísnější pátrání a výslechy dokonce ani sardaukarští vyšetřovatelé nedokázali zjistit, kdo tu karikaturu vytvořil a vypustil.

Další nepříjemnost byl ten sto metrů vysoký nápis na žulové stěně Monumentálního kaňonu na Canidaru II: „Shaddame,

drží ti dobře koruna na té tvé špičaté hlavě?“ A na nejrůznějších planetách po celém Impériu desítky jeho nových pomníků přicházely o obličej. Pachatele nikdy nikdo nechytíl.

Někdo ho nenáviděl natolik, aby tohle všechno dělal. *Někdo*. Ta otázka ho neustále hlodala v imperátorském srdci, spolu s jinými starostmi... včetně nadcházející návštěvy Hasimira Fenringa, který mu měl podat hlášení o výzkumu syntetické výroby koření, který prováděli Tleilaxané.

Projekt Amál.

Začal ještě za vlády jeho otce a věděla o něm jen hrstka lidí. Bylo to snad nejprísněji střežené tajemství Impéria. Projekt Amál, pokud by uspěl, by rodu Corrinů poskytl spolehlivý umělý zdroj melanže, nejcennější látky ve vesmíru. Ale ty zatracené tleilaxanské experimenty trvaly už sakra moc dlouho, a ta situace ho s každým dalším měsícem víc a víc zlobila.

A teď... třetí zatracená *dcera*! Nevěděl kdy – nebo jestli vůbec – se bude obtěžovat podívat se na tu zbytečnou malou holku.

Shaddam přešel zrakem po stěně ke knihovně, na které hned vedle tlustého bibliografického svazku o velkých historických katastrofách stálo holofoto Anirul ve svatebních šatech. Měla velké laní oči – v určitém světle oříškové, v jiném tmavé – které něco skrývaly. Měl si toho všimnout dřív.

Už potřetí mu tahle benegesserit'anka „skryté hodnoti“ nedala požadovaného syna a Shaddam si pro takovou eventualitu nepřipravil žádný pohotovostní plán. Tvář mu zrudla. Vždycky samozřejmě mohl přivést do jiného stavu pár konkubín a doufat v narození syna, ale dokud byl legálně ženatý s Anirul, čekaly by ho obrovské politické nesnáze, kdyby chtěl takového levobočka prohlásit dědicem imperiálního trůnu.

Mohl by také Anirul zabít a vzít si jinou manželku – jeho otec to udělal nejednou –, jenže takovým činem by na sebe přivolal hněv Sesterstva Bene Gesserit. Všechno by se vyřešilo, jen kdyby mu Anirul dala syna, zdravého mužského potomka, kterého by mohl prohlásit svým dědicem.

Tolik měsíců čekání, a teď tohle.

Slyšel, že ty čarodějnice mohou skutečně ovlivnit pohlaví svých dětí tím, že pozmění vlastní tělesnou chemii; ty dcery, to nemůže být náhoda. Ty benegesserit'anky ho oklamaly,

podvedly, vnutily mu Anirul. Jak se mohly opovážit provést něco takového vládci milionu světů? Co vlastně tahle Anirul v jeho domácnosti skutečně dělá? Sbírá snad informace, kterými by ho ty její čarodějnice mohly vydírat? Neměl by ji poslat pryč?

Poklepal perem na leštěný stůl s krvavými žilkami z elakového dřeva a pohlédl na obraz svého dědečka z otcovy strany Fondila III. Ten byl obecně znám jako „Lovec“, protože tvrdě potlačoval jakýkoli sebemenší náznak vzpoury, ale stejně obávaný byl i ve své vlastní domácnosti. Ačkoli stařec zemřel dávno předtím, než se Shaddam narodil, věděl nynější imperátor něco o Lovcových náladách a metodách. Kdyby byl Fondil měl arogantní manželku, byl by našel nějaký způsob, jak se jí zbavit.

Shaddam stiskl tlačítko na stole a jeho komoří znovu vešel do pracovny. Rigondo se uklonil, až ukázal lesknoucí se lysé temeno. „Přejete si, Výsosti?“

„Chci vidět Anirul. *Tady*.“

„Madam je na lůžku, Výsosti.“

„Nechtěj, abych musel ten rozkaz opakovat.“

Rigondo bez dalšího slova zmizel postranními dveřmi. Měl táhlé, pomalé pavoučí pohyby.

O chvílku později dorazila bledá a příliš navoněná dvorní dáma. „Vaše Veličenstvo, paní Anirul si přeje, abych vám vyřídila, že je slabá po porodu vašeho dítěte. Prosí o vaši shovívavost a o dovolení zůstat na lůžku. Bylo by snad možné, abyste navštívil ji a své dítě?“

„Aha. Tak ona prosí o shovívavost? Já nestojím o to vidět další zbytečnou dceru, ani slyšet další výmluvy. Tohle je rozkaz imperátora: Anirul přijde *sem*, a *ted' hned*. Přijde sama, bez pomoci sluhy nebo mechanického zařízení. *Je to jasné?*“

S trochou štěstí padne cestou mrtvá.

Zděšená dvorní dáma se uklonila. „Jak si přejete, Výsosti.“

Za chvíli se ve dveřích jeho soukromé pracovny objevila popelavá Anirul a pevně se přidržela ozdobného sloupku. Měla na sobě pomačkané šarlatové a zlaté roucho, které tak docela neskrylo noční košili pod ním. Ačkoli se potácela, hlavu držela vysoko.

„Tak co mi řeknete?“ obořil se na ni.

„Právě jsem měla obtížný porod a jsem hodně slabá.“

„Výmluvy, výmluvy. Jste dost inteligentní, abyste věděla, na co se ptám. Aspoň jste byla dost chytrá, když jste mě celé ty roky klamala.“

„Klamala?“ Zamrkala na něj svýma laníma očima, jako by se zbláznil. „Promiňte, Veličenstvo, ale jsem unavená. Proč musíte být tak krutý, proč mě voláte sem a ani se nepodíváte na naši dceru?“

Rty měl bledé, jako by z nich odtekla všechna krev. Oči měl jako zrádné tůně. „Protože byste mi mohla dát mužského dědice, ale odmítáte to udělat.“

„Na tom není zrnko pravdy, Výsosti, to jsou jen řeči.“ Musela sebrat veškerý svůj benegesseritský výcvik, aby vydržela stát.

„Neposlouchám řeči, ale zprávy své tajné služby.“ Imperátor na ni pohlédl jedním otevřeným okem, jako by ji tak byl schopen vidět podrobněji. „Chcete zemřít, Anirul?“

Anirul napadlo, že by ji nakonec mohl přece jen zabít. *Mezi námi rozhodně nikdy nebyla láska, ale odvážil by se riskovat hněv Sesterstva tím, že by se mě zbavil?* V době, kdy Shaddam nastupoval na trůn, souhlasil se sňatkem s ní, protože v tehdejší nejistém politickém klimatu potřeboval mít sílu Bene Gesseritu na své straně. Teď, po deseti letech, se Shaddam cítil ve své pozici až příliš jistý. „Každý zemře,“ řekla.

„Ale ne tak, jak bych to mohl zařídit vám.“

Anirul se snažila nedat najevo žádné emoce. Připomínala si, že není sama, že v její duši se ukrývají zkušenosti všech těch nesčetných benegesseritů, které žily před ní a které setrvaly ve zděděných vzpomínkách. Její hlas byl naprosto klidný. „Nejsme ty zákeřné a nevyzpytatelné čarodějnice, jaké z nás dělají.“ To samozřejmě nebyla pravda, ale ona věděla, že Shaddam nemůže mít nic víc než nekonkrétní podezření.

Jeho chování nezvládlo. „Co je pro vás důležitější... ty vaše Sestry, nebo já?“

Zavrtěla hlavou: „Nemáte právo klást mi takové otázky. Nikdy jsem vám nedala sebemenší příčinu k tomu, abyste mě obvinil z neloajality k trůnu.“

Anirul hrdě zvedla hlavu a připomněla si své postavení v dlouhé historii Sesterstva. Nikdy by mu nepřiznala, že má

od vedení Bene Gesseritu příkaz nedat mu syna. Moudrost jejích Sester jí zněla v myslí. *Láska oslabuje. Je nebezpečná, protože zastírá rozum a odvrací nás od našich povinností. Je to úchylka, hanba, neodpuštělné zbloudění. Nesmíme milovat.*

Anirul se pokusila odvrátit Shaddamův hněv. „Přijměte svou dceru, Výsosti, protože s její pomocí se dají upevnit důležitá politická spojenectví. Měli bychom jí vybrat jméno. Co si myslíte o Wensicii?“

S náhlým leknutím si uvědomila, že jí po stehnech stéká něco teplého. Krev? Praskly snad stehy? Rudé kapičky dopadaly na koberec.

Anirul viděla, jak jí pohlédl k nohám. Znova se ho zmocnil vztek. „Ten koberec je v naší rodině už celé generace!“

Nedávej najevo slabost. Je to zvíře... slabost napadne, před silou couvne. Pomalu se otočila, nechala dopadnout ještě několik kapek a pak vrávoravě vykročila pryč. „Vzhledem k historii rodu Corrinů to jistě není první krev, která se do něj vsákla.“

Říká se, že v celém vesmíru není nic pevného, nic vyváženého, nic trvalého – že nic nezůstává ve svém původním stavu, že každým dnem, každou hodinou, každým okamžikem se něco mění.

PANOPLIA PROPHETICUS BENE GESSERITU

Na skalnatém pobřeží pod hradem Caladan stála na konci dlouhého přístaviště osamělá postava, či spíš jen silueta na pozadí moře a vycházejícího slunce. Muž měl úzký snědý obličej s vysoko posazeným nosem, takže vypadal trochu jako jestřáb.

Před ním na moři právě vyplouvala flotila rybářských korablů. Muži v tlustých svetrech, kabátech a pletených čepicích si připravovali své vybavení pro dnešní den. O kus dál v pobřežní vesnici stoupaly z komínů obláčky kouře. Místní jí říkali „staré město“, protože to bylo původní osídlení; bylo tu staletí předtím, než na pláni vedle hradu vyrostlo elegantní hlavní město a vesmírný přístav.

Vévoda Leto Atreides, neformálně oblečený v modrých rybářských kalhotách a bílé haleně s rudým jestřábím erbem, se zhluboka nadechl osvěžujícího slaného vzduchu. Ačkoli byl Leto hlavou rodu Atreidů a reprezentoval Caladan v landsraadu a u imperátorského dvora, rád vstával časně s rybáři, z nichž mnohé znal křestním jménem. Občas vévodu zvali i k sobě domů a on s nimi tu a tam rád pojedl chutné místní jídlo cioppino, ačkoli velitel jeho bezpečnostní služby Thufir Hawat proti tomu vždycky důrazně protestoval.

Slaný vítr sílil a rozčeřil moře tak, že se na něm roztančily bílé hřebínky. Byl by rád rybáře doprovázel, ale měl příliš velkou zodpovědnost. A i mimo tuhle planetu se dělo mnoho významných věcí; měl závazky stejně tak k Impériu jako k lidem, jimž vládl, a aniž by věděl jak, ocitl se v samém centru významného dění.

Šokující vražda ekazského diplomata grummanským velvyslancem nebyla žádná maličkost, i když k ní došlo na vzdálené Arrakis, ale vikomt Moritani si zřejmě z veřejného mínění nic nedělal. Velkorody už teď volaly po imperiální intervenci, aby se předešlo rozsáhlejšímu konfliktu. Včera Leto sám poslal zprávu radě landsraadu na Kaitanu a nabídl se jako vyjednaváč.

Bylo mu teprve šestadvacet let, ale už deset let stál v čele velkorodu. Svůj úspěch připisoval faktu, že nikdy neztratil kontakt se svými kořeny. Za to měl co děkovat svému zemřelému otci Paulovi. Starý vévoda byl neokázalý člověk, který se přátelil se svými poddanými stejně jako vévoda Leto teď. Ale jeho otec musel vědět – ačkoli Letovi to nikdy nepřiznal – že i tohle byla dobrá politická taktika, díky které vévodu jeho lid miloval. Státnická funkce vyžaduje složité manévry; Leto sám občas nevěděl, kde končí jeho soukromí a začíná politika.

Krátce poté, co na Letova bedra dopadla bez varování těžká zodpovědnost, ohromil mladý vévoda landsraad svým dramatickým procesem o propadnutí, odvážným hazardním tahem, kterým unikl z nastražené léčky, z obvinění z útoku na dvě tleilaxanské lodi na palubě maxitrajleru Gildy. Letův tah udělal velký dojem na mnohé velkorody a mladý vévoda dostal dokonce blahopřejný dopis i od Hundra Moritaniho, poťouchlého a neoblíbeného vikomta z Grummanu, který často odmítal spo-

lupracovat v záležitostech Impéria – nebo se jich vůbec účastnit. Vikomt psal, že obdivuje Letův „drzý výsměch pravidlům“, kterým dokázal, že „vůdcovství je věc silných mužů s pevnými názory, ne úředníků, kteří zkoumají každou tečku v zákonech“. Leto si nebyl tak docela jistý, že Moritani věří v jeho nevinu; spíš si myslel, že vikomt prostě rád viděl, že z toho vévoda Atreides vyvázl bez trestu i přes tak minimální šance.

I s druhou stranou současného sporu, s Ekazem, měl Leto dobré vztahy. Starý vévoda, jeho otec, byl jedním z velkých hrdinů Ekazské vzpoury, kde bojoval po boku Dominika Vernia proti vzbouřencům na straně landsraadem uznaných vládců této zalesněné planety. Paulus Atreides osobně stál vedle vděčného mladého arcivévody Armanda Ekaze při ceremoniálu, jímž se vrátil na Mahagonový trůn. Někde mezi památkami starého vévody ležel i Řetěz za statečnost, který Armand Ekaz osobně zavěsil Paulovi na mohutnou šíji. A právničky, které Leta zastupovaly při procesu před landsraadem, pocházely také z Ekazu.

Protože tedy Leta respektovaly obě strany sporu, domníval se, že by je snad dokázal přimět k smíření. Politika! Jeho otec ho vždycky učil, aby si dával pozor a bral v úvahu celkový obraz, od nejmenších po největší prvky.

Z kapsy tuniky teď Leto vytáhl hlasový zápisník a nadiktoval dopis svému bratranci Shaddamu IV., v němž mu poblahopřál k radostné události, k narození dalšího dítěte. Dopis poveze oficiální kurýr příštím maxitrajlerem Gildy, který poletí na Kaitan.

Když už Leto neslyšel ani z dálky hukot rybářských lodí, vykročil klikatou cestičkou zpátky nahoru k hradu.

Posnídal na nádvoří s dvacetiletým Duncanem Idahem. Mladík s kulatou tváří měl na sobě černozelelou atreidskou uniformu. Tuhé černé vlasy měl ostříhané nakrátko, aby mu při výcviku ve střelbě nepadaly do očí. Thufir Hawat s ním strávil hodně času a tvrdil o něm, že je obzvlášť nadaný student. Ale Duncan už teď dospěl k hranici toho, co ho mentat a válečník Hawat mohl naučit.

Jako chlapec utekl z harkonnenského zajetí a přišel na hrad Caladan, kde se vydal na milost a nemilost starému vévodovi.

Jak Duncan rostl, zůstával jedním z nejvěrnějších členů atreidského dvora, a rozhodně zdejším nejlepším bojovníkem ve výcviku. Dávní vojenští spojenci rodu Atreidů, ginázští zbrojmistři, nedávno přijali Duncana Idaha na svou proslulou akademii.

„Nerad tě ztrácím, Duncane,“ řekl mu Leto. „Osm let je dlouhá doba.“

Duncan se napřímil. Nezdálo se, že by měl strach. „Ale až se vrátím, pane vévodo, budu vám schopen sloužit lépe. Budu ještě mladý, a nikdo se vás neodváží ohrozit.“

„Ale oni mě budou ohrožovat pořád, Duncane. To si nedělej iluze.“

Mladý muž chvilku zaváhal a pak se slabě, odhodlaně usmál. „V tom případě to bude jejich smůla. Ne moje.“ Vzal do ruky plátek paradanového melounu, ukousl si žluté dužiny a otřel si z brady slanou šťávu. „Tyhle melouny mi budou chybět. Strava v kasárnách se s tím nedá srovnávat.“ Rozkrájel si porci na menší kousky.

Na kamenných stěnách kolem se pnula bugenvilie, avšak ještě byla zima, a tak nekvetla. Na tohle roční období bylo ale poměrně teplo, a tak se na stromech už začala objevovat poupata. Leto si spokojeně povzdechl: „V celém širém Impériu jsem neviděl nic krásnějšího než Caladan na jaře.“

„No, Giedi Prima se s tím rozhodně srovnávat nedá.“ Duncan byl okamžitě ve střehu, protože vždycky znervózněl, když uviděl vévodu takto vyrovnaného a spokojeného. „Musíme zůstat neustále bdělí, pane vévodo, nepřipustit ani tu nejmenší slabost. Nikdy nezapomínejte na starou krevní mstu mezi rody Atreidů a Harkonnenů.“

„Teď mluvíš jako Thufir.“ Leto si nabral sousto sladkého pudinku z rýže pundí. „Jsem si jistý, že lepšího muže, než jsi ty, bych v atreidských službách nenašel, Duncane. Ale obávám se, že když tě pošleme na osmiletý výcvik, že z tebe možná vytvoříme monstrum. Jaký budeš, až se vrátíš?“

V hluboko posazených modrozelených očích mladého muže se objevila pýcha: „Budu ginázským zbrojmistrem.“

Leto dlouhou chvíli mlčel, protože si uvědomil, jak strašně nebezpečná ta škola je. Skoro třetina všech studentů při výcviku zemře. Duncan se těm statistikám jen smál a tvrdil, že

u Harkonnenů měl mnohem menší šanci, a přece přežil. A byla to pravda.

„Já vím, že uspěješ,“ řekl Leto. Hrdlo se mu stáhlo, pocíťoval hluboký smutek nad tím, že Duncana ztratí. „Ale nikdy nesmíš zapomenout na soucit. Ať se naučíš cokoli, nevracej se sem s pocitem, že jsi něco lepšího než ostatní.“

„To se nestane, pane vévodo.“

Leto sáhl pod stůl a vylovil dlouhý, úzký balíček. Podal ho Duncanovi přes stůl. „Tohle je důvod, proč jsem s tebou chtěl posnídat.“

Duncan balík překvapeně otevřel. Objevil se dlouhý, složitě zdobený ceremoniální meč. Uchopil ho za jílec vykládaný šňůrovým vzorem. „Meč starého vévody! Vy mi ho půjčíte?“

„Já ti ho dám, příteli. Vzpomínáš, jak jsem tě našel v síni zbraní hned po smrti starého vévody v aréně? Vytáhl jsi tenkrát tenhle meč ze stojanu. Byl tehdy skoro větší než ty, ale časem jsi mu dorostl.“

Duncan nebyl schopen slova.

Leto si mladíka zkoumavě prohlédl. „Jsem přesvědčený, že kdyby se můj otec dožil dneška a viděl, jaký muž se z tebe stal, možná by ti ho daroval sám. Už jsi dospělý, Duncane Idaho – jsi hoden vévodova meče.“

„Dobré jitro,“ řekl veselý hlas. Na nádvoří vkročil princ Rhombur Vernius, oči měl ještě ospalé, ale byl už oblečený. Prsten s plamekamaem na pravé ruce se zaleskl zbloudilým slunečním paprskem. Vedle něj šla jeho sestra Kailea, měděné vlasy sepnuté zlatou sponou. Rhombur se podíval na meč, pak na slzy v Duncanových očích. „Co se to tady děje?“

„Dávám Duncanovi dárek na rozloučenou.“

Rhombur hvízdal. „Na stájníka dost slušný.“

„Možná je to skutečně příliš velký dar,“ namítl Duncan a pohlédl na vévodu Letu. Podíval se na meč, pak na Rhombura. „Ale ve stájích už nikdy pracovat nebudu, principi. Až mě příště uvidíte, budu zbrojmistrem.“

„Ten meč je tvůj, Duncane,“ řekl Leto pevným tónem, který se naučil od svého otce. „O té věci už nebudeme dál diskutovat.“

„Jak si přejete, pane vévodo.“ Duncan se uklonil. „Prosím vás teď, abych se mohl vzdálit, musím se připravit na cestu.“ Mladý muž rázně vykročil přes nádvoří.

Rhombur a Kailea se posadili ke stolu, kde na ně čekaly podnosy se snídaní. Kailea se usmála na Letu, ale ne tak vřele jako obvykle. Celá léta ti dva obcházeli po špičkách kolem milostného vztahu; vévoda se vyhýbal sblížení z politických důvodů, protože se potřeboval oženit s dcerou některého mocného rodu. Měl pro to výhradně státnické důvody, které mu vtloukal do hlavy jeho otec – vévodskou zodpovědnost vůči lidu Caladanu. Leto a Kailea se jen jednou drželi za ruce; nepolíbili se nikdy.

Kailea tiše řekla: „Meč tvého otce, Leto? Bylo to opravdu nutné? Má obrovskou cenu.“

„Ale je to jen věc, Kaileo. Pro Duncana znamená víc než pro mě. Abych s láskou vzpomínal na svého otce, k tomu nepotřebuji meč.“ Pak si Leto všiml světlého strniště na přítelově tváři – Rhombur vypadal víc jako rybář než jako princ. „Kdy ses naposledy holil?“

„U pekel sirnatých! Co na tom záleží, jak vypadám?“ Napil se cidritové šťávy. Našpulil rty, protože byla kyselá. „Nemám přece na práci nic důležitého.“

Kailea jedla mlčky a rychle a zkoumavě si měřila svého bratra. Měla pronikavý zelený pohled; koutky kočičích úst se nesouhlasně obracely dolů.

Když se Leto podíval přes stůl na Rhombura, všiml si, že tvář jeho přítele je dosud dětsky okrouhlá, ale hnědé oči už nejsou jasné. Místo toho se v nich odrážel hluboký smutek nad ztrátou domova, vraždou matky a zmizením otce. Z kdysi mocné rodiny už zbyli jen on a jeho sestra.

„Asi na tom nezáleží,“ řekl Leto. „Dnes nebudeme řešit žádné státnické otázky ani nepoletíme na nádherný dvorní Kaitan. Jestli chceš, můžeš se třeba přestat i mýt.“ Leto zamíchal v misce svůj rýžový pudink a pak se neobvykle ostře na přítele obořil. „Ale přes to všechno jsi pořád příslušníkem mého dvora – a jedním z mých nejbližších poradců. Myslel jsem si, že už jsi měl dost času na to vymyslet nějaký plán, jak získat zpátky ztracené postavení a majetek své rodiny.“

Rhombur dosud nosil na límci všech košil zlatou a purpurovou verniovskou šroubovici, připomínku slavných dnů Iksu před tleilaxanskou invazí, kdy na této planetě stroju vládl rod

Verniů. Leto si všiml, že ta košile, kterou má Rhombur na sobě teď, je zmačkaná a potřebovala by vyprat.

„Leto, kdybych měl nejmenší ponětí, co mám dělat, tak bych skočil do nejbližšího maxitrajleru a zkusil bych to.“ Zčervenal rozčilením. „Tleilaxané obklopili Iks neproniknutelnou hradbou. Má tam snad Thufir Hawat poslat další špehy? První tři se vůbec nedostali dolů do podzemního města a ti poslední dva beze stopy zmizeli.“ Poklepal špičkami prstů o sebe. „Musím jen doufat, že loajální Iksané bojují zevnitř a brzo už ty vetřelce svrhnou. Všechno se zase v dobré obrátí.“

„Můj přítel je optimista,“ podotkl Leto.

Kailea se zamračila na snídani a konečně promluvila. „Už je to dvanáct let, Rhombure. Jak dlouho to trvá, než se všechno zázračně napraví?“

Jejímu bratrovi to bylo zřejmě nepříjemné a pokusil se změnit téma. „Slyšeli jste už, že Shaddamova žena zrovna porodila třetí dceru?“

Kailea se ušklíbala. „Jak znám Shaddama, ten asi nebyl moc nadšený, že to není dědic.“

Leto odmítl takové negativní úvahy poslouchat. „Nejspíš je štěstím bez sebe, Kaileo. Kromě toho jeho žena má ještě před sebou mnoho plodných let.“ Otočil se k Rhomburovi: „Což mi připomíná, příteli – ty by ses měl oženit.“

„Abych se myl a holil?“

„Abys třeba dal pokračovatele svému rodu. Aby se verniovská pokrevní linie nepřerušila, byť v exilu.“

Kailea skoro něco řekla, ale na poslední chvíli si to rozmyslela. Dojedla meloun a začala ukusovat z topinky. Nakonec se zvedla, omluvila se a odešla.

Během dlouhého mlčení se v očích iksanského prince leskly slzy a pak mu stekly po tvářích. Zahanbeně je setřel. „Ano. Už jsem o tom také uvažoval. Jak jsi to věděl?“

„Říkal jsi mi to už několikrát, obvykle po dvou třech lahvicích vína.“

„Ale celé je to nesmysl. Můj rod je mrtvý a Iks je v rukou fanatiků.“

„Tak založ nový malorod na Caladanu, nový rodinný obchodní podnik. Můžeme projít seznam průmyslových odvětví

a zjistit, co by bylo potřeba. Kailea má výborný obchodní čich. A já ti poskytnu potřebné prostředky do začátku.“

Rhombur se trpce zasmál. „Můj osud bude vždycky těsně spojený s tvým, vévodo Leto Atreide. Ne, bude lepší, když zůstanu tady a budu ti krýt záda, abys nerozdal celý svůj hrad.“

Leto pokýval hlavou, ale neusmál se. Podali si ruce v imperiálním polostisku.

Příroda nedělá chyby; „dobře“ a „špatně“ jsou lidské kategorie.

PARDOT KYNES,
PŘEDNÁŠKY O ARRAKIS

Monotónní dny. Trojčlenná harkonnenská hlídka přelétala nad zlatými vlnami dun po své tisícikilometrové hlídkové trase. V jednotvárné pouštní krajině dokonce i obláček prachu představoval vzrušující událost.

Strážní obléтали svou ornitoptérou velký kruh, nejdřív po okraji hor, pak se stočili na jih přes rozsáhlé lústy a roviny. Glossu Rabban, baronův synovec a dočasný správce planety, jim přikázal létat tudy pravidelně, hlavně být vidět – ukázat těm zchátralým vesničkám, že Harkonnenové je sledují. Pořád.

Kiel, boční střelec, považoval svou funkci za lovecký lístek na každého fremena, který se bude ochomýtat kolem legálních těžebních operací. Proč si ti špinaví tuláci myslí, že mají právo lézt na harkonnenské území bez povolení okrskové kanceláře v Kartágu? Ale za světla zahlédli jen hodně málo fremenů a služba začínala být nudná.

Garan řídil toptéru, stoupal a klesal, aby zachytil termiku, jako by se vezl na horské dráze. Zachovával si stoický výraz, ačkoli mu občas po tváři přelétl úsměv, když ornitoptéra nadskočila nebo se zvlášť výrazně zakolébala. Koncem pátého hlídkového dne ještě pořád nacházel další a další nesrovnalosti v topografických mapách a tiše si pro sebe mružel, kdykoli našel novou chybu. Tohle byly ty nejhorší mapy, které kdy musel používat.

Vzadu, v prostoru pro cestující, seděl Josten, kterého sem nedávno přeložili z Giedi Primy. Byl zvyklý na průmyslové podniky, šedou oblohu a špinavé domy, takže na písčnou pouštinu hleděl se zájmem a snažil se v uspořádání dun najít nějaké zákonitosti. Zahlédl na jihu, hluboko v Pohřební planině, oblak prachu. „Co je to? Těží se tam koření?“

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou střelec Kiel. „Těžební vozidlo vyhazuje prach do výšky v kuželu, rovném a tenkém.“

„A na prachový vír je to moc nízké. Moc malé.“ Garan pokrčil rameny, zatahl za ovládací páku toptéry a zamířil k nízkému, rezavohnědému oblaku. „Tak se na to mrkneme.“ Po tolika nudných dnech by letěli prozkoumat i velký kámen, kdyby z písku nějaký trčel.

Když se dostali nad místo, nenašli žádné stopy, žádné stroje, ani náznak přítomnosti člověka – ale celé širé okolí vypadalo zničené. V písku byly vidět nějaké tmavší rezavé skvrny, jako by tu v horkém slunci zaschla krev z nějaké rány.

„Tady to vypadá, jako by sem někdo hodil bombu,“ podotkl Kiel.

„Mohl to taky být výbuch koření,“ napadlo Garana. „Sednu dolů, mrkneme se na to zblízka.“

Když toptéra dosedla na rozrytý písek, Kiel otevřel dveře. Klimatizovaná atmosféra se zasyčením utekla a místo ní vletěl dovnitř horký vzduch. Kiel se rozkašlal, protože se nadechl prachu.

Garan se vyklonil ven a začichal. „Cítíte to?“ V nose ho zašimrala vůně spálené skořice. „Jasně že to byl výbuch koření.“

Josten se protáhl kolem Kiela a seskočil na měkký povrch. Užasle se sklonil, nabral hrst okrového písku a dotkl se ho ústy. „Nedalo by se tu nabrat trochu čerstvého koření a vzít ho s sebou? Muselo by to mít ohromnou cenu.“

Kiela napadlo totéž, ale teď se k nováčkovi pohrdlivě otočil. „Nemáme ho jak zpracovat. Musí se to oddělit od písku, a to rukama neuděláš.“

Přidal se Garan, tišeji, ale pevněji. „A kdybys to vzal do Kartága a pokusil se to tam prodat nějakému překupníkovi, tak bys pěkně letěl před pana Rabbana – nebo ještě hůř, musel bys vysvětlovat hraběti Fenringovi, jak se imperátorovo koření ocitlo v kapse strážného.“

Všichni strážci se vydali k nepravdělné jámě ve středu pomalu mizejícího prachového oblaku. Josten se nervózně rozhlédl. „Není to nebezpečné takhle tady chodit? Neslézájí se ti velcí červi na kořeni?“

„Bojíš se, mladej?“ zeptal se Kiel.

„Jestli se nějaký červ objeví, tak mu Jostena hodíme,“ navrhol Garan. „My aspoň budeme mít čas utéct.“

Kiel zahlédl v písečné jámě nějaký pohyb, jakési vlnivé tvary, neznámé věci, které pod povrchem ryly a dolovaly jako larvy ve shnilém mase. Josten otevřel ústa a chtěl něco říct, ale pak je zase rychle zavřel.

Z písku se vynořil tvor asi dva metry dlouhý, s masitým článkovaným tělem. Byl velký asi jako větší had, ústa tvořila otevřený kruh lemovaný ostrými křišťálovými zuby.

„Písečný červ!“ řekl Josten.

„Jenom štěně,“ ušklíbl se Kiel.

„Myslíš novorozenec?“ zeptal se Garan

Červ kolébal hlavou bez očí ze strany na stranu. Jiní kluzcí tvorové, celé hnízdo, se kroutili kolem dokola, jako by se zrodili při tom výbuchu.

„Odkud se tady sakra vzali?“ ptal se Kiel.

„To mi nikdo neřekl,“ odpověděl Garan.

„Dal by se... jeden chytit?“ navrhl Josten

Kiel spolkl hrubou odpověď, kterou měl už na jazyku, protože si uvědomil, že ten nováček nemá tak špatný nápad. „Pojďte!“ Skočil vpřed do rozrytého písku.

Červ vycítil pohyb a vzepjal se, jako by si nebyl jistý, jestli má utíkat nebo zaútočit. Pak se ohnul do oblouku jako mořský had a začal se zarývat do země.

Josten utíkal vpřed a po hlavě se vrhl na článkované tělo asi ve třech čtvrtinách délky. „Má strašnou sílu!“ Střelec seskočil za ním a popadl mrskaající se ocas.

Červ se snažil vytrhnout se jim, ale to už se Garan dostal dopředu, popadl červí hlavu a sevřel ji předloktím, jako by chtěl zvíře zaškrtnout. Všichni tři červa tahali a prali se s ním. Malý červ sebou mrskal jako úhoř na elektrické plotýnce.

Další píseční červi na opačné straně jámy se zvedli jako podivný háj periskopů vykukujících z moře dun, okrouhlá ústa jako černá O obraceli ke třem strážcům. Kiela na chvíli-

ku zamrazilo z obavy, že zaútočí všichni najednou jako hejno pijavic, ale nedospělí červi se rozprchli a zmizeli pod zemí.

Garan a Kiel vytáhli svého zajatce z písku a vlekli ho k ornitoptěře. Jako harkonnenská hlídka s sebou měli potřebné vybavení na zatýkání zločinců, včetně staromódních prostředků, jimiž mohli zajatce svázat jako chycené zvíře. „Jostene, dones řemeny, jsou v zatýkací výbavě,“ řekl pilot.

Nováček přiběhl s řemeny a udělal na jednom z nich smyčku, kterou navlékl červovi přes hlavu a pevně utáhl. Garan pustil gumovou kůži, popadl provaz a táhl za něj, dokud Josten neuvázal další smyčku o kousek níž na těle.

„Co s ním uděláme?“ ptal se Josten.

Jednou, to bylo na samém začátku jeho služby na Arrakis, byl Kiel s Rabbanem na neúspěšném lovu červa. Měli s sebou fremenského průvodce, dobře vyzbrojené vojáky, dokonce i planetologa. Fremenského průvodce použili jako návnadu, přilákali jednoho z obřích červů a zabili ho výbušninami. Ale než si Rabban mohl vzít svou trofej, to zvíře se *rozpustilo*, rozpadlo na měňavkovité tvory, kteří se rozprchli do písku. Zůstala po něm jen chrupavčitá kostra a vypadané křišťálové zuby. Rabban zuřil.

Kielovi se sevřel žaludek. Baronův synovec by mohl považovat za urážku, že tři obyčejní strážníci dokázali chytit červa, když to on sám nedokázal. „Lepší bude, když ho utopíme.“

„Utopíme?“ opakoval Josten. „Proč? A proč bych na to měl vyplýtvat svůj příděl vody?“

Garan se zastavil, jako by do něj uhodil blesk. „Slyšel jsem, že fremeni to dělají. Když utopíš malého červa, tak prý vyplivne nějaký jed. Je strašně vzácný.“

Kiel kývl. „No jo. Ti pouštní cvoci to používají při náboženských obřadech. Všichni řadí jako šílení a spousta jich umře.“

„Ale... my máme v toptěře jen dva litrožony vody,“ namítal stále ještě nervózní Josten.

„No tak použijeme jenom jeden. Ostatně stejně vím, kde ho můžeme doplnit.“ Pilot a střelec se na sebe podívali. Hlídkovali už spolu tak dlouho, že je napadlo totéž.

Červ, jako by pochopil, co ho čeká, se vzpínal a házel sebou ještě víc, ale už viditelně slábl.

„A až ten jed dostaneme, tak se trochu pobavíme,“ řekl Kiel.

V noci, s toptérou přepnutou na režim utajení, přeletěli ostré vrcholky hor, přiblížili se skryti za jedním hřebenem a přistáli na náhorní planině nad chudou vesničkou Bilar. Vesničané žili ve vyhloubených jeskyních a nadzemních stavbách, které se táhly až dolů do roviny. Větrné elektrárny dodávaly energii; na malých zásobních silech svítila slabá světla, která přilákala pár mūr a také netopýry, kteří je lovili.

Na rozdíl od tajuplných fremenů byli tihle vesničané trochu civilizovanější, ale také ušlápnutější; muži pracovali jako pouštní průvodci nebo se dávali najímat na těžbu koření. Zapomněli už, jak v tomhle světě přežít, aniž by parazitovali na planetárních vládcích.

Při jedné z dřívějších hlídek Garan a Kiel objevili na náhorní planině maskovanou nádrž, drahocennou zásobárnu vody. Kiel nevěděl, odkud vesničané tolik vody vzali; velmi pravděpodobně spáchali nějaký podvod, nahlásili větší počet obyvatel, než skutečně měli, aby jim harkonnenská velkodušnost poskytla víc, než na co měli nárok.

Lidé z Bilaru přikryli nádrž balvanem, takže vypadala jen jako přirozený výběžek, ale nepostavili ke své ilegální zásobě žádnou stráž. Z nějakého důvodu lidé pouštní kultury považovali krádež za horší zločin než vraždu; vesničané byli přesvědčení, že jejich majetek je před zloději a bandity v bezpečí.

Harkonnenští strážci samozřejmě neměli v úmyslu vodu ukrást – nebo aspoň ne víc, než sami potřebovali.

Josten poslušně klusal se šplouchající nádobou v ruce; v ní byla hustá, štiplavě páchnoucí látka, která z utopeného červa vytryskla, když se přestal mrskat a škubat sebou. To, co udělali, je naplnilo téměř posvátnou hrůzou, takže ochablou mršinu odhodili na okraji oblasti kolem výbuchu koření a s jedem odletěli. Kiel se bál, aby jedovatý červí produkt litrožon nerozleptal.

Garan otočil šikovně skrytým kohoutkem nádrže a naplnil jednu z jejich prázdných nádob. Nemělo cenu vyplýtvat úplně všechnu vodu jen kvůli kanadskému žertíku na vesničanech.